

Nr. 22 (262)

Anul IX
4 iunie 1960

Procesul
millimetrilor pe...
scenă.

Reportajul în pag. 15-16

Fotografate de
A. MIHAILOPOL

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

PRODUCȚIEI SIDERURGICE, pentru satisfacerea în măsură din ce în ce mai mare a nevoilor crescînde de oțel și laminate ale economiei naționale.

În anul 1965 producția de fontă va ajunge la circa 2 milioane tone față de 846 mii tone în 1959; producția de oțel la 3,3 milioane tone față de 1,4 milioane tone în 1959; producția de laminate finite pline (inclusiv bare pentru țevi) va ajunge la peste 2 milioane tone, iar producția de țevi de oțel la peste 500 mii tone.

(Din proiectul de Directive ale Congresului al III-lea al P.M.R. pentru planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 și pentru programul economic de perspectivă).

PREȚUL TIMPULUI

Fotoreportaj de George MUNTEAN
(text) și Eugen IAROVICI (fotografii)

INDUSTRIA CHIMICĂ se va dezvolta într-un ritm susținut, asigurând o valorificare superioară a resurselor naturale ale țării.

Producția globală a industriei chimice, cauciucului, celulozei și hârtiei va crește de 3,3 ori în 1965 față de 1959.

Se va accelera dezvoltarea producției de *îngrășăminte chimice* astfel ca în 1965 să se livreze agriculturii circa 500.000 tone substanță activă.

(Din proiectul de Directive ale Congresului al III-lea al P.M.R. pentru planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 și pentru programul economic de perspectivă)

Mi-a fost dat ca în după-amiaza zilei în care am ajuns la uzinele „21 Decembrie” din Coșea Mica să asist la o ședință. O ședință la care participau peste o sută de oameni (ce ieșiseră din schimb) și în care trebuia să se discute și să se hotărască asupra următoarelor:

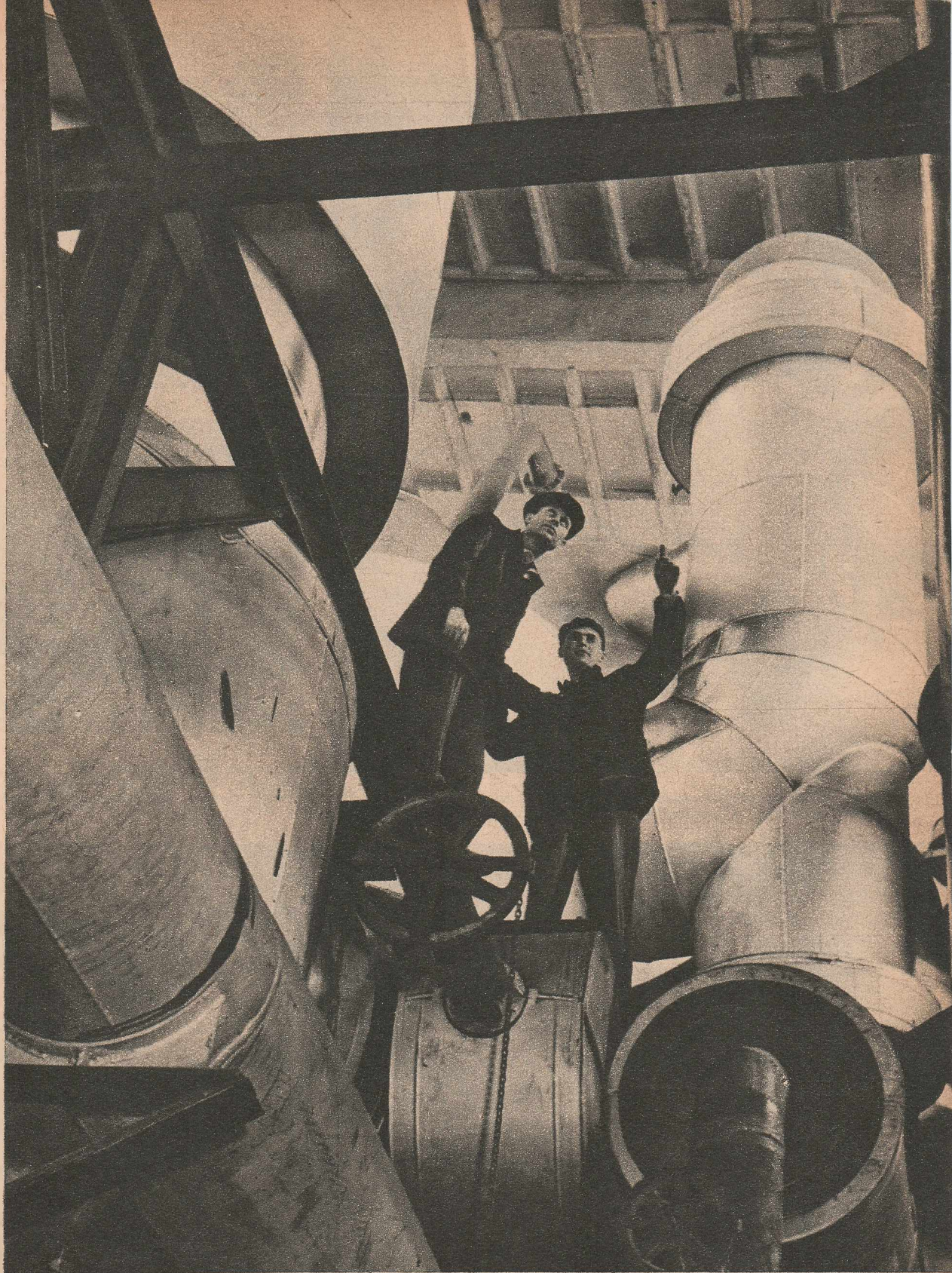
— răspunsul pe care-l va da colectivul uzinei chemării la întrecere a celor 19 întreprinderi din țară în cinstea celui de-al III-lea Congres al partidului;

— referat asupra activității din primul trimestru al anului 1960 (uzina nu-i dintre cele mici);

— înmînarea drapelului de secție fruntașă pe uzină;

— discutarea chemării la întrecere socialistă pe uzină, în cinstea Congresului, lansată de secția de rafinare (cea care a primit drapelul de fruntașă);

— diverse (pornind de la faptul că nu pentru toți muncitorii s-au asigurat autobuse care să-i aducă la timp la uzină, pînă la cel al necesității reparării unui mare malaxor sau al pastrării curățeniei în curtea uzinei).

↑
Hala fabricii de acid sulfuric. Aici lucrează comunistii: ing. Ion Martin, Gerhard Weinhold, Remus Moldovan, Daniel Roth, Petru Klein, Gavrilă Bondor, Eugen Belca și alții, care au contribuit prin munca lor la mărirea cu 32 la sută a capacității fabricii. În numele lor, Victor Boeru s-a angajat să realizeze cele 1.500 de tone acid sulfuric peste plan și i-a chemat și pe ceilalți muncitori din uzină să-și sporească angajamentele în cinstea Congresului.

Brigada de tineret de la fabrica de acid sulfuric, la muncă patriotică. Și curtea trebuie să fie pe măsura uzinei.
← În curînd vor crește flori aici...

Mi-am pus, resemnat, un pachet de țigări la îndemînă, zicîndu-mi că dacă acum e trei și un sfert, pînă pe la unu noaptea tot se isprăvește.

Și, totuși, la ședința aceasta mi-am dat seama de prețul timpului, de sensul lui. Fără să se impună vreo limită, fiecare vorbitor (și au fost destui.

În așteptarea mesei, la cantina specială a cuptorilor: Nicolae Comiza, șeful de echipă de la cuptorul nr. 1, le povestește colegilor săi o întâmplare veselă...

oamenii fiind direct și profund interesați în atari probleme), cu un respect exemplar pentru tovarășii săi de muncă, își spunea exact, competent și concis, punctul de vedere, fără a întoarce și răsintoarce lucrurile pe toate părțile.

Cînd muncitorului Lazăr Crăciun de la secția de rafinare a metalului neferos i s-a înmînat, în numele colectivului său de muncă, drapelul de producție, acesta, evident emoționat, a spus doar atât:

— Noi sîntem foarte bucueroși că am reușit să obținem drapelul. Ne vom strădui să-l ținem cît mai mult. Vă chemăm la întrecere. Și... să ni-l luați dacă puteți!...

Mult timp după aceea m-am gîndit: a omis ceva Lazăr Crăciun din ce trebuia spus cu un asemenea prilej? Nu cred. Nu era nevoie de nimic mai mult...

Ascultînd cum se conturau în discuții angajamentele luate de colectivul acestei uzine în cîinstea Congresului partidului, am avut impresia că asist la un mare recital de poezie. Sînt momente

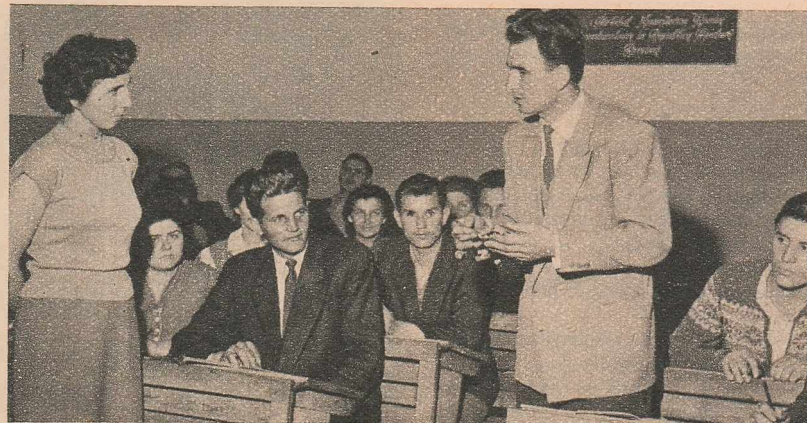
cînd cifrele, rostite chiar de acei ce le vor înfăptui, capătă rezonanțe de poem. Dacă încercăm ca dincolo de cifre să vedem oamenii, care prin munca lor pasionată le dau viață și sens, nu se poate să nu fim mișcați. Cînd spre sfîrșitul ședinței, redactîndu-se răspunsul la chemarea celor 19 întreprinderi, s-a ajuns la citirea angajamentului fabricii de acid sulfuric a uzinei de a produce încă 1.000 tone de acid peste plan, din mijlocul sălii a țîșnit o voce:

— Tovarăși, propunem o modificare...

Era inginerul Ion Martin, un om tînăr și cam tras la față, și din tonul cu care vorbise se părea că nu-i mulțumit și va scădea din cele 1.000 de tone.

— Noi ne-am mai consultat între timp și propunem o modificare: adăugați încă 500 de tone!

Omul, cu un echilibru admirabil, a explicat pas cu pas (fără să-l întrebă nimeni) cum vor produce cele 500 de tone de acid sulfuric în plus. Calculați

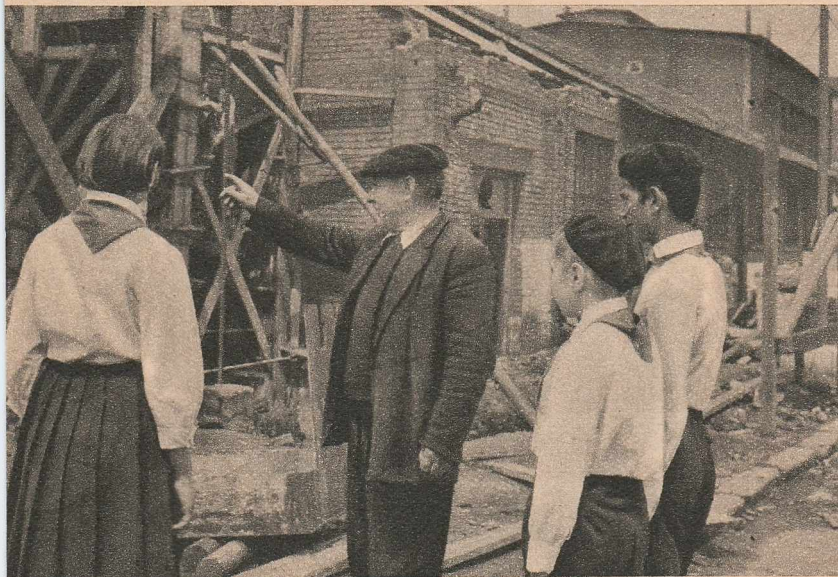
După orele de muncă, mulți dintre tinerii muncitori ai uzinei se întîlnesc la Școala medie serală. Vi-i prezentăm pe cîțiva dintr-a oia: controlorul tehnic Ion Zbora, instalatorul Adalbert Vereș, strungarul Ion Pora, lăcătușul Lenghea Nicolae. Frunțași în muncă, frunțași la învățătură, tinerii muncitori merg cu încredere către viitor.

Prin flăcările cuptorului, trăgătorul frunțaș Ion Doca urmărește transformările prin care trece metalul. El e unul din cei în numele cărora secția cuptoare s-a angajat ca în cîinstea Congresului partidului să realizeze peste plan, pe lîngă cele 1.100 tone metal, încă 619 tone cărbune reductor, să economisească 900 de retorte și 500.000 lei. S-a angajat, de asemenea, să îndeplinească planul anual de producție cu 20 de zile înainte de termen.

Clubul uzinei. Cîțiva din membrii brigăzii artistice de agitație repetă un nou program artistic...

Cel mai vechi om al uzinei (e aici de cînd se săpau temelțiile, înainte de război), comunistul Andrei Vereș, maistrul la cuptoare, arată pionierilor ce a fost și ce este astăzi pe aceste locuri. „Din vechile construcții ale fabricii, numai aceasta, pe care o vedeți aici, se mai păstrează; în rest totul e nou“.

aceasta în kilograme de grâu, în zahăr sau porumb înșilozat, în mase plastice sau în produse farmaceutice (pentru că în fond oamenii aceștia pentru asta produc!) și veți întîlni linile vibrante ale poemului.

Și n-am pomenit aici nimic de cele 1.100 tone de materie primă și cele 400 tone de metal economisite. Nici de faptul că prin lucrări de mică mecanizare în valoare de 3,5 milioane lei, realizate cu forțele uzinei, anul acesta „fasul“ (fabrica de acid sulfuric) și-a ridicat cu 32 la sută nivelul producției față de anul trecut. Și acesta nu-i doar decât un pas. Petrochimia, medicamentele, agricultura modernă, masele plastice — cărora proiectul de Directive ale Congresului al III-lea al P. M. R. privind planul pe 1960-1965 și pentru programul economic de perspectivă le prevede o dezvoltare fără precedent — vor duce la creșterea la fel de impetuoasă a fabricii de acid sulfuric de aici. Ca să nu mai vorbim de celelalte secții, cele de metal neferos... Greutatea lor economică în ansamblul uzinei va spori mereu. Iar oamenii, muncitorii, vor fi și ei alții, ca și munca lor ce se conturează tot mai mult ca una de supraveghere a unor mari agregate automatizate.

Să mai adăugăm că pînă la sfîrșitul anului se vor realiza 1.300.000 lei economii la prețul de cost și tot atîtea (1.300.000 lei) beneficii...

Și poemul scris cu cifre de către acești oameni, în cinstea Congresului comunistilor și în lumina proiectului de Directive, ar putea conțina. Fără să scadă în intensitate. Dimpotrivă!

Mijlocul de locomoție cel mai la îndemînă pentru mulți e bicicleta sau motocicletă. La muncă, în excursii, oamenii se mișcă repede, făcînd și nițel sport. De aici, mulțimea roților pe care le vedeți mai jos.

350 de mari întreprinderi industriale situate pe locurile unde altădată erau doar cîteva fabrici de săpun și ulei! 350 de mari întreprinderi industriale în Turkmenia!

Odinioară una din cele mai înapoiate provincii ale Rusiei țariste, Turkmenia era doar o țară stăpînită de hani și colonizatori, o țară a păstorilor și țărănilor în zdrențe.

Turkmenia... Prezentul a întrecut vechile legende: mari sonde de petrol la Nebit Dag și Kum Dag, inensul șantier al canalului Kara-Kum vestind capitularea desertului și, mai mult decît acestea, deasupra acestora, păstorii și fiii păstorilor de ieri deveniți ingineri, medici, profesori...

Savantul turkmen Ovez Mamedniazov cercetează rezultatele ultime-

tatea științifică. În 1953 este ales membru activ al Academiei de științe a R.S.S. Turkmene.

Războiul a trecut de mult. Umăr la umăr cu milioanele de muncitori și țărani colhoznici de pe întreg cuprinsul patriei — tanchiștii și infanteriștii de ieri, în urechile cărora mai stăruie încă vîietul avioanelor și al aruncătoarelor de mină — academicianul turkmen Ovez Mamedniazov, copilul țărănilor asupriți de odinioară, muncește cu drag într-unul din laboratoarele Academiei de științe. Și munca lui pasnică, de neobosit cercetător, o închină aceleiași mării și luminos fel, țelul către care poporul turkmen se îndreaptă împreună cu celelalte popoare sovietice: construirea comunismului.

S. G.

lor sale experimente. Savant turkmen!... Neînchipuit de absurd ar fi sunat altădată, sub călcîiul hanilor și colonizatorilor, acest înalt titlu. Abia după victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, o dată cu marile prefaceri din viața țărănilor și a tuturor oamenilor muncii din Turkmenia, s-a apucat și tînărul Ovez Mamedniazov de învățătură. Avea 15 ani impliniți cînd a călcat pentru prima oară pragul unei școli. Încă de la început a manifestat un deosebit interes față de știință. Războiul hitlerist îl găsește pe tînărul Ovez student al Facultății de chimie de pe lîngă Institutul pedagogic din Moscova. Timp de cinci ani, alături de atîtea zeci, sute de mii de infanteriști și tanchiști sovietici — glorioși fii a peste 100 de naționalități — viitorul savant apără cu arma în mînă pămîntul patriei iubite. După alungarea și zdrobirea fasciștilor cotropitori, Ovez Mamedniazov își ia aspirantura și, o dată cu aceasta, își începe activi-

1 Ovez Mamedniazov (dreapta) împreună cu doi dintre colegii săi: profesorul F. Soprunov și biologul Ala Tașiev (stînga).

2 Savantul biochimist Ovez Mamedniazov într-unul din laboratoarele Academiei de științe a R.S.S. Turkmene, urmărind rezultatele unei experiențe.

3 Filatelia, o pasiune a întregii familii.

4 Asociînd experiențele de laborator cu practica stațiunilor sericicole colhoznice, savantul nostru a rezolvat complicate probleme biochimice.

5 Natasa și Sardar sînt întotdeauna gata să ajute pe tatăl lor la îngrijirea mașinii sale.

6 Concert la patru mîini. La pian; Natasa și Sardar. Asistă: familia Mamedniazov, rudele și prietenii acestora.

PRIVEȘTE-ȚI

de Eugen IAROVICI

Comentariu pe marginea unor fotografii dintr-o expoziție

Privește, cititorule, aceste fotografii. Privește silueta masivă a acestui om în fața căruia poliția este descumpănită (foto 1). Polițiștii parcă nu știu ce să facă. Unul și-a lăsat capul în jos, altul se uită înapoi. Puștile sînt ținute în dezordine. Simți, în măreția acestui singur om, forța pe care i-o dă masa de tovarăși de luptă care se află în spatele lui. În momentul acesta el înfrunghie voința lor și în fața acestei voințe poliția înarmată devine neputincioasă. Fotografia e din Olanda; ea e valabilă însă pentru oricare altă țară capitalistă...

Privește apoi imaginea alăturată (foto 2): cît de izbitor este contrastul dintre mașinile elegante și acest „culi”! Dacă te vei uita cu mai multă atenție la această fotografie, vei vedea că firmele sînt scrise în limba germană; acest „culi” nu este deci un asiatic dintr-o țară încă înrobîtă colonialismului, ci un cetățean vest-german din Hamburg. Ce contraste poate genera capitalismul! La un pol putere, avere, „binefacerea civilizației”, la celălalt, omul coborît la treapta de animal de tracțiune, cu standardul de viață pe care îl implică această „funcțiune socială”. Și unde se întîmplă aceasta? Într-o țară ai cărei guvernanți nu încețază să peroreze despre „miracolul” economic, fălindu-se cu standardul de viață ridicat (al cui?)...

Adîncește-ți privirea în ochii oamenilor din fotografia 3. Cîtă dîrzenie și ură! Privește la tînărul din stînga jos, de-abia ieșit din anii copilăriei: ura îi este amestecată cu dezamăgire. Una a învățat în școala burgheză, alta îi arată școala vieții. Dezamăgirea lui este cu atît mai patetică, cu cît mai copilăroasă îi este fața. În contrast cu el, în dreapta, un bărbat în puterea vîrstei; obrajii îi sînt scofilciți de mizerie, dar ochii, cu toate că sînt afundați în orbite, nu și-au pierdut lucirea. Privește bine pe fiecare grevist în parte: în ochii lor, pe fața lor, în fiecare cută se oglîndește „fericirea” de a trăi în raiul capitalist.

Fotografia 4 a fost luată în Japonia. Se intitulează „În luptă împotriva bazelor americane”. Capitalismul agresiv reprimă cu brutalitate orice demonstrație pașnică, antirăzboinică. Pe oriunde și-a întins pecinginea aduce moarte, schilodire, mizerie, durere. Grimasa de suferință fizică a rănîtului întins pe targă, durerea morală a tînerei japoneze care, cu un gest atît de grijuliu al mîinii, caută să susțină capul rănîtului, amărăciunea fără lacrimi a tînărului de lîngă ea constituie toate o simfonie de sentimente, de chinuri și ură, sentimente adînci dar stăpînite, în care clocotește răzbunarea.

Disecă cu ascuțitul privirii fiecare amănunt din fotografiile înfățișate. Ele te transformă în martor ocular al luptelor pline de bărbăție pe care le duc muncitorii din lumea capitalistă împotriva celei mai rușinoase orînduirii din istoria omenirii.

Iată adîncă semnificație socială și politică a acestor fotografii distinse cu premii la expoziția „INTERPRESS-FOTO-1960”, organizată recent la Berlin de Organizația Internațională a Ziariștilor, secția reporteri fotografi. Alături de clasa muncitoare, împărtășind pericolele luptelor și bucuriile victoriilor, reporterii cinstiți din țările capitaliste scriu, cu imagini fotografice, istoria adevărată a zilelor noastre. Ei destramă, cu expresivitatea pe care le-o conferă obiectivele aparatelor lor fotografice, urzeala de minciuni țesută de propaganda tipărită sau emisă pe diferite „voci”. Față de plăsmuirile unor scribi și propagandiști ai capitalismului, ei aduc prin fotografiile lor adevărate acte de acuzare ce nu pot fi răstălmăcite și nici desmintite.

1 și 3. Din seria „Greviștii înfruntă poliția” — fotografii de Dolf Krug (Olanda), premiate cu Medalia de aur.

2. „Un culi” (Hamburg) — fotografie de Heinz Hollmann (R.F.G.).

4. „În luptă împotriva bazelor americane” — fotografie de Jun Fukui (Japonia).

BINE!

NOTE EXTERNE

DE VINZARE... OCHI. În ziarul local din orașul australian Perth a apărut un anunț prin care tânăra Carmel Palmer, în vârstă de 29 ani, mamă a cinci copii, își oferea spre vânzare unul din ochi pentru prețul de 1.000 lire.

Întrebată de ziaristi ce a determinat-o să recurgă la această tragică soluție, ea a răspuns: „Ochiul este singurul lucru pe care-l mai pot vinde”. Iată la ce sînt nevoiți să recurgă — în jungla capitalistă — oameni care nu au alte posibilități de a se salva din situația lor desperată!

★

COMPARAȚIE... O statistică recentă arată că în timp ce în Franța există 3.880 de studenți la un milion de locuitori, Bulgaria numără 4.050 de studenți la un milion de locuitori, Cehoslovacia 5.960, iar U.R.S.S. 10.060, fără a mai socoti pe cei care studiază prin corespondență sau la cursuri serale.

★

DETECTIVA... HOAȚĂ. Poliția engleză s-a văzut nevoită să aresteze pe detectiva Vinfred Lengreedy, deși proprietarii marelui magazin în stuja cărui se afla aceasta s-au declarat mulțumiți de serviciile detectiviei. Mai puțin mulțumiți s-au ardat însă proprietarii unui magazin... învecinat, de unde respectiva detectivă jura din cînd în cînd cîte ceva pentru „nevoile ei”.

★

„CLUBUL MINCIȘILOR”. În statul Wisconsin (S.U.A.) există un orășel cu numai 5.000 de locuitori, pe nume Burlington.

Cu siguranță că ar fi rămas pentru totdeauna în anonimat, dacă doi ziaristi, avizi de senzațional, n-ar fi înființat aici un original club intitulat „Clubul mincișilor”.

Potrivit statutului, pentru a deveni membru al acestui club, nu este nevoie de o procedură complicată — e suficientă porestirea scrisă a unei „frumoase minciuni”. Pot fi primiți ca membri ai clubului și mincișii din alte țări.

O singură restricție prevede statutul: oamenii politici nu pot deveni membri ai clubului. Motivul? „Clubul nostru — a declarat unul din conducătorii săi — este un club de amatori, așa că nu-i putem accepta pe mincișii de profesie”.

Gura păcătosului... Nici nu se putea o mai bună caracterizare a politicienilor politiciști.

★

DE-ALE SOLDAȚILOR AMERICANI... Comandantul garnizoanei americane din Izmir (Turcia), mustindu-și ofițerii și soldații în subordine pentru atitudinea lor față de populația turcă, le-a dat totodată o serie de sfaturi. „Vă purtați act ca în colonii — le-a spus el — și de aceea mă văd din nou silit să vă dau câteva sfaturi. Nu trebuie să striviți pietonii, crezînd că aveți dreptul să-i călcați cu mașinile. Să fiți atenți să nu rupeți în bucăți steagul turcesc. De asemenea, să nu răpeziți la prima femeie care vă iese în cale, pentru a-i smulge rochia”.

Numai că soldații — ba chiar și ofițerii — americani nu prea iau în seamă astfel de sfaturi. De curînd, spre exemplu, colonelul american Morrison Allen a intrat cu motocicletă într-o companie de soldați turci care executau un mars. Au fost răniți 11 soldați, dintre care 3 au murit în spital. Colonelul a fost anchetat, dar în cele din urmă a fost lăsat liber pe motiv că „îndeplinea misiuni militare”.

Referindu-se la acest caz, ziarul turc „Dunyia” scria: „Nu ne rămîne decît un singur mijloc de a ne apăra: cum zărim un militar american, s-o luăm la fugă cu toate puterile, căci, orice ar comite, tot se va spune că se afla în „exercițiul funcțiunii” și atunci, desigur, nu i se va înfrînga nimic”.

NE VIZITEAZĂ ȚARA...

● Dirijorul maghiar de renume internațional János Ferencsik va fi oaspetele nostru în prima jumătate a lunii iunie. Cariera de muzician a acestui dirijor a început de timpuriu. La vîrstă de 20 de ani, după absolvirea Academiei de muzică, el a fost angajat la Opera din Budapesta. Puternica lui personalitate s-a manifestat însă mai ales cu ocazia participării sale, în numeroase rînduri, la festivalurile muzicale de la Bayreuth.

Succesele dobîndite în turneele pe care le-a făcut în U.R.S.S., Austria, Franța, Anglia, Italia, S.U.A., Iugoslavia, Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, Suedia, Finlanda, i-au confirmat renumele. În prezent el este director general muzical al Operei din Budapesta și al Orchestrei simfonice de stat Ungare.

● Răspunzînd invitației făcute de O.S.T.A., dirijorul albanez Mustafa Krantja, care face parte din pleada tinerilor muzicieni consacrați în anii regimului de democrație populară, sosește în țara noastră venind din Republica Cehoslovacă, unde a participat la festivalul „Primăvara la Praga”.

Născut în anul 1921, Mustafa Krantja a început să studieze vioara la vîrstă de 10 ani, în Italia. În timpul războiului a trebuit să-și întrerupă studiile, pe care le-a reluat abia după eliberarea Albaniei, plecînd în Republica Cehoslovacă, unde a studiat dirijoratul și compoziția, devenind, după absolvirea Academiei muzicale, asistentul profesorului său, Karl Ancerl. În prezent este prim-dirijor al Operei din Tirana.

● Tot în prima jumătate a lunii iunie, dirijorul portughez Ivo Cruz sosește în țară pentru un turneu de concerte.

Fondator al Orchestrei filarmonice din Lisabona și director al Conservatorului național, el este cunoscut, datorită numeroaselor turnee pe care le-a întreprins, ca un propagator al muzicii portugheze, atît în țara sa cît și peste hotare.

Pe apele Ian-tziului

— note de drum din R. P. Chineză —
de Victor NĂMOLARU

Priviți la această clădire — îmi atrase deodată atenția însoțitorul.

Mă aflu pe una din străzile centrale ale Uhanului, în imediata apropiere a fluviului Ian-tzi. Camioane încărcate și descărcate mărfuri, sirenele vapoarelor se cheamă neobosite și, la drept vorbind, oricâtă bunăvoință aveam, clădirea în fața căreia mă oprisem, o clădire masivă cu un etaj, nu prezenta parcă nimic deosebit.

— Priviți, cu atenție...

Îl ascult... Poate e vorba de liniile și cifrele acestea...? Pe zidul ce mă înstrăda observ, înegrite de vreme, niște linii săpate într-o placă de metal și, în dreptul lor, câteva cifre:

29,73 m.....1954

— Ce reprezintă acestea? — întreb mirat.

Însoțitorul, întorcând ușor capul, îmi arată cu privirea apele nesfârșite ale fluviului ce curge prin apropiere. Am înțeles: pînă aici a urcat nivelul apei!

Adevăratul nume

Ian-tzi este cel mai mare fluviu al Chinei și al întregii Asii. Străbătînd neobosit 5.800 km, Ian-tzi udă pămînturile a șapte provincii, după care își varsă apele în Marea de Răsărit.

„Ian-tzi” în limba chi-

neză vrea să zică „fluviul învolburat”. I se mai spune și „fluviul albastru”. În realitate însă, fluviul nu are numai una sau două numiri, ci cinci. Sau, mai precis, cinci din porțiunile sale poartă, fiecare, câte un alt nume. De la izvoare, aproape jumătate din drumul său, apa se numește Tin-șă (nisipul de aur), de la Ipi la San-tia se numește fluviul „Djo”, iar după ce a udat renumita vale a celor „trei trecători”, lungă de 200 de kilometri, o reîntîlnim sub numele de fluviul Șa, apoi sub acela de Kin și numai de la Nankin pînă la mare, Ian-tzi e într-adevăr veritabilul Ian-tzi.

Dar adevăratul nume al fluviului, așa cum e numit el de popor, este Cian-tian — fluviul cel lung. Poate că și mai potrivit ar fi fost „cel lung și cel mare”. Judecați singuri: în fiecare an fluviul varsă în mare 96 miliarde m³ de apă, adică aproximativ o cincime din volumul Mării Negre. Bazinul fluviului are o suprafață de 1.800.000 km², pe care o locuiește mai mult de o treime din populația Chinei — adică peste 200 milioane locuitori. Producția de cereale a bazinului Ian-tzi reprezintă 40% din producția totală a țării, iar cea de bumbac, 30%. Aproape jumătate din cursul fluviului

Primul pod de peste Ian-tzi are o lungime de 1.670 m. Pe partea de deasupra circula autovehiculele, iar dedesubt trenul.

— 2.800 km — este navigabilă; socotind și lungimea navigabilă a afluenților săi, cifra devine de 30 de ori mai mare. Iar dacă la toate acestea adăugăm faptul că apele Ian-tziului, împreună cu cele ale afluenților săi, ar putea produce imensa cantitate de 230 milioane kW, vom avea imaginea limpede a ceea ce înseamnă valorificarea apelor Ian-tziului.

Așadar, „cel lung”, „cel mare”, „cel bogat”!

Dar în istoria sa Ian-tzi n-a adus prea multă fericire poporului chinez. Dimpotrivă! Nenorocirile pe care el le-a căsunat erau pe măsura mărimii și lungimii sale. Pînă în urmă cu cîțiva ani Ian-tzi, ca de altfel toate marile ape ale Chinei, era neputincios în fața secetei care pîrjolea totul, după cum neputincioși erau oamenii atunci cînd apele sale ieșeau din haina pe care natura le-o croise. În 1840 ca și în 1848, în 1849 ca și în 1870, în 1896 ca și în 1921 sau 1931. În acest din urmă an, cînd apele au trecut cu mult peste nivelul lor obișnuit, Ian-tzi a pustiit patru zecimi din provincia Hunan, mai bine de jumătate din Hupei, șapte zecimi din Anhuei. Apele revărsate s-au înstăpînit pe o

suprafață de 180.000 km²; numărul sinistraților s-a cifrat la 25 milioane și 145.000 oameni și-au pierdut viața. Pe străzile Uhanului pluteau bărci și plute...

Și în 1954 Ian-tzi s-a revărsat din nou. Mai vijelios, mai amenințător ca niciodată... Agențiile de presă occidentale cobeau catastrofe și pagube incalculabile. De la o zi la alta, Uhanul era amenințat să fie „înghițit” de apele sălbatice, nemiloase. Doar nivelul lor ajunsese la 29,73 m — cu 1,45 m mai mult ca în 1931.

Dar Uhanul n-a „căzut”. Locuitorii orașului, muncind cu o însuflețire de nedescris, au înălțat în timp record un dig înalt de trei metri, salvînd astfel marele lor oraș.

Planuri cutezătoare

Acesta este un episod eroic al luptei pentru îmblînzirea Ian-tziului. Dar lupta se cerea dusă pe planuri diverse.

În popor se spunea: „Cînd se va construi un pod peste Ian-tzi, soarele va străluci în toate cele 365 de zile ale anului”.

Un pod peste Ian-tzi... Puțini credeau că acest vis va fi îndeplinit. Puterea populară, împlinind năzuințele scumpe ale oamenilor muncii, a trecut însă la acțiune. În prima zi a lunii septembrie 1955, au început lucrările la marele pod...

Bucurîndu-se de ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, avînd sprijinul a numeroase întreprinderi din toată țara, constructorii entuziaști au terminat, cu 15 luni mai devreme decît termenul planificat, această uriașă lucrare. Privind podul lung de 1.670 m, nenumăratele trenuri, camioane și mașini care trec în goana la 80 m înălțime deasupra apelor fluviului, mi-am dat seama că poporul chinez a cucerit o primă etapă în lupta pentru folosirea apelor fluviului.

— Încotro îndreptăm eforturile noastre? — îmi răspunde tovarășul Vei Tin-tzin, director al Institutului pentru utilizarea totală a apelor fluviului Ian-tzi, în timp ce se îndrepta spre harta atir-

nată pe perete. Iată încotro: spre evitarea totală a inundațiilor, spre folosirea apelor Ian-tziului în lupta împotriva secetei, pentru sporirea continuă a producției agricole, spre folosirea apelor ca sursă de energie electrică.

Proiectele specialiștilor, așa cum rezultă de altfel și dintr-un extrem de interesant stand expus la Expoziția națională de agricultură de la Pekin, prevăd printre altele construirea unui mare rezervor la San-tia, cu o capacitate de 60 miliarde metri cubi. Aici, în valea celor „trei trecători”, se va înălța un baraj lung de 400 m și înalt de 200 m. Apele stăpînite de om vor pune în mișcare turbogeneratoarele a patru centrale electrice a căror capacitate trebuie să atingă 22 milioane kW. Deosebit de plastic înfățișează același stand amintit mai sus, felul în care, cu ajutorul apelor fluviului va prinde viață un alt vis scump al poporului chinez: apa din părțile sudice ale țării, unde ea prisoșește, va fi condusă spre regiunile din nord, unde e atîta nevoie de umezeală. 800 milioane de mu³ vor putea fi cultivate, un miliard vor fi defrișate, iar 1,6 miliarde mu³ din partea de nord-vest a Chinei vor deveni pămînt roditor...

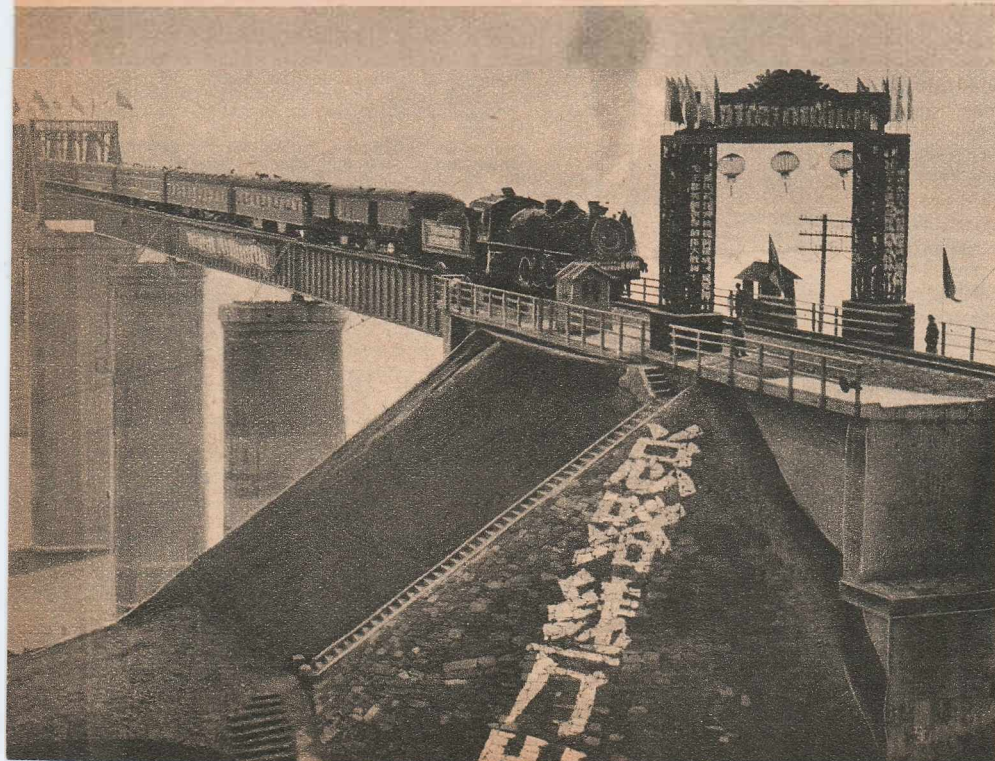
Un țel măreț însuflețește mărețe energii! Este, de altfel, semnificativ faptul că, dacă la eliberare, în China erau numai 16 milioane ha terenuri irigate, azi suprafața acestora a ajuns la 66 milioane hectare.

...Privesc apele Ian-tziului și-a minte îmi revin versurile unui cîntec popular din provincia San-și:

În cer nu-i Dumnezeu, se înțelege,
Și-aicea, jos, dragonii nu
au rege,
Căci Dumnezeu-adevărat
eu sînt,
Și regele dragonilor pe
acest pămînt.
Vreau să înlătur munții
toți din drum,
Și apele pe-o cale nouă să
le-ndrum.

Din izvor de nenorociri, cum erau pînă mai ieri, apele Ian-tziului devin o sursă de progres și bunăstare.

¹⁾ Un mu este egal cu a 16-a parte dintr-un hectar.

Inaugurarea celui de-al doilea pod de pe Ian-tzi.

CUM AM CUNOSCU CERUL

Prima mea cunoștință cu cerul a fost de ordin livresc. Să tot fi avut pe vremea aceea șase sau șapte ani. Nu știam să citesc încă, nu bănuiam valoarea cărților, ba pot mărturisi cu sinceritate că îmi erau chiar indiferente. O singură carte mă fascina și aș fi vrut s-o răsfoiesc, să mă zgîiesc la desenele ei ciudate; dar bunicul, posesorul cărții cu pricina, o zăvora în colțar. Îl rugam adesea:

— Dă-mi-o și mie, moșule, un pic, numai un pic, să mă uit...

Dar rugămintele mele erau în darn.

A venit însă clipa când bucoavna s-a deschis în fața mea, cu lumea ei misterioasă. Într-o seară bunicul s-a hotărît să-mi citească în zodiac viitorul — căci bucoavna nu era altceva decât o carte veche de astrologie.

— Născut în zodia leului, ai să ai o viață îndelungată... — citea bunicul cu gravitate. Îți stă scris că o să ajungi la mări, dar linguiștorii o să-ți stea în cale. Nu face drumuri pe ape, că-ți aduc nenorociri. Și ia aminte: la treizeci de ani o să câștigi o moșie! Uite, uite ce noroc va avea băiatul tău — îi spuse mamei, minunându-se și dînsul.

Am răsfoit toată seara cartea cu filele aproape arse de timp, privind cu nesaț tridentul lui Neptun, sceptorul lui Mercur, oglinda de mână a Venerei, capricornul care mă înfiora și leul, propriul meu destin.

Bunicul a murit, zodiacul l-am moștenit, am împlinit chiar și treizeci de ani, dar n-am devenit... moșier. În schimb am aflat demult că astrologia nu este decât o șarlatanie...

A doua mea cunoștință cu cerul a avut loc în sala unui observator, invitat de curiozitatea stîrnită la citirea unei informații de presă. În jurul meu, tineri și bătrîni notează în caiete tot felul de date interesante, în fața cărora cerul mi se dezvăluie ca obiect al unei științe... Am aflat că încă de acum câteva mii de ani astronomii egipteni au grupat stelele în constelații și, cunoscînd cîteva planete, le-au numit „stele care niciodată nu se odihnesc”. Vecinul meu de curs, ajutorul Ion Gavriiliță de la „Grivița roșie”, pasionat după fenomenele din Soare, află și el o... noutate istorică destul de impresionantă. Era vorba despre Aristarh din Samos, care acum două mii de ani — cînd a încercat să pună bazele sistemului heliocentric arătînd că Soarele este o stea fixă și că toate planetele se învîrtesc în jurul său — și-a atras grava acuzație „de a fi deplasat inima universului”!

Cînd conferențiarul ne informează despre fotografierea astrilor, tîmplarul Vasile Marcuic e numai ochi și urechi. Visul lui tainic e să fotografieze Luna, în diversele ei ipostaze, și constelațiile. Cine știe ce revelații va afla atunci imprimate pe peliculă!...

Descoperirea astrilor și explorarea cerului e un lucru nespus de atrăgător și instructiv. Astronomii, explicîndu-ne viața planetelor, nașterea sistemului solar ori a cometelor, parcă ne spun: „nu vă temeți de stele, n-au nimic supranatural!” Ba mai mult, astronomii prevestesc descoperirea unor noi aștri și planete, ca Le Verrier, bunăoară, care din cabinetul său de lucru l-a descoperit pe Neptun pe bază de calcule și i-a scris lui Galle, la Berlin, indicînd chiar locul pe care se plasează în spațiu planeta. În seara primirii scrisorii, astronomul berlinez, cercetînd cerul în locul specificat-l-a putut vedea pentru prima oară pe Neptun.

În zilele noastre oamenii de știință sovietici trimit rachete și sateliți să „privească” mai de aproape Luna, Soarele, stelele. Milenarele mistere și superstiții se destramă. Și omul de pe stradă — nu numai cel din cupolele observatoarelor — dorește să cunoască și să participe la acest asalt al Cosmosului.

— La locul de muncă — relatează strungarul Nicu Ioan — în pauza de prînz, cînd se deschide vorba despre sateliți sau anumite probleme cerești, sînt copleșit de întrebări... Toți sînt nerăbdători să afle ultimele noutăți științifice. Eu explic la toată lumea ce învâță la cursuri. În cercul rudelor sînt numit... „astronomul familiei”.

... Am descoperit cerul, pentru a doua oară, împreună cu cei 142 de cursanți care audiază săptămînal cursul popular de astronomie de pe lângă Muzeul științelor experimentale din București. Am făcut călătorii extraordinare: o dată pînă în constelația Scorpionului, unde am

↑ Soarele se poate cuprinde în brațe... dar numai pe panoul din expoziția astronomică și în cadrul unei expuneri despre acest astru, cum face tov. Matei Alexescu, directorul Muzeului științelor experimentale.

↳ Lecție despre primul satelit sovietic.

întîlnit steaua-gigant Antares, care ar putea cuprinde în orbita sa Soarele împreună cu orbita Pămîntului. Altă dată „am pornit” cu o rachetă în întîmpinarea asteroidului Hidalgo și, aterizînd pe rocile dure, ne-am lăsat purtați de dînsul prin spațiu, repetînd astfel un vis al marelui Țiolkovski. Universul ne este acum mai familiar. Asta pentru că îl cunoaștem și-l înțelegem mai bine. Cursul acesta, care deschide gustul pentru studii și observații, este totodată o metodă eficientă pentru spulberarea superstițiilor.

C. BOZBICI
Fotografii de Liviu MAIOR

24.000 LOCURI ÎN PLUS ÎN FIECARE SEARĂ

În aceste zile, pe directorul întreprinderii cinematografice București îl găsești prea puțin dispus să-și piardă timpul în discuții, fie ele și... gazetărești. Pricina? Ne-o spune chiar el:

— Începutul verii este pentru întreprinderea noastră un moment greu. Avem de rezolvat multiple probleme legate de deschiderea grădinilor de vară. Anul acesta însă sarcinile noastre au sporit mult, dat fiind pregătirile ce le facem pentru a întîmpina așa cum se cuvine Congresul al III-lea al partidului.

— Ce întreprindeți în această direcție?

— În afara celor două premiere cu filmele artistice românești „Valurile Dunării” și „Furtuna”, vom relua — în cadrul „Săptămîinii filmului românesc”, ce va avea loc între 13 și 19 iunie — unele suc-

cese, cum ar fi: „Pagini de vitejie”, „Telegrame”, „Erupția”, „Desfășurarea”, „Băieții noștri” etc. De asemenea, în multe cinematografe vom proiecta, pe lângă filmele artistice, și documentare românești cu teme din viața nouă a patriei noastre.

— După cîte știm, întreprinderea dv. răspunde și de cinematografele sătești subordonate orașului București. Credem că nici pe acestea nu le-ați neglijat...

— Nici vorbă. Am programat aici documentare cu tema „Viața nouă în satele românești” și vom continua această acțiune. De asemenea, toate filmele pentru sate sînt însoțite anul acesta de programe artistice sau conferințe cu subiecte legate de conținutul fiecăruia.

— Anul trecut întreprinderea dv. obișnuia să facă proiecții și în uzine...

— Continuăm activitatea. În aceste zile vom proiecta, de pildă, în uzine și instituții documentarele „Muzeul de istorie al P.M.R.” și „Pagini de vitejie”.

Scurtul nostru interviu era acompaniat de un difuzor instalat deasupra ușii care, fiind parcă în temă, transmitea muzică din... filme. Deodată, crainicul stației de radioficare întrerupsese emisia, anun-

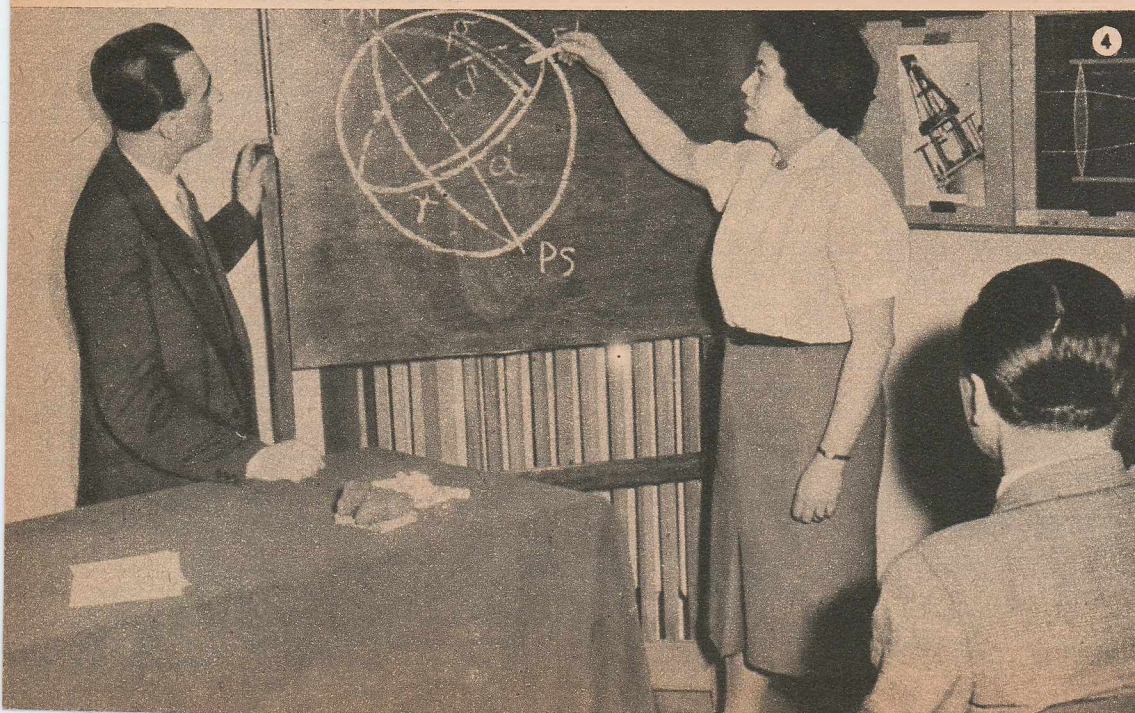
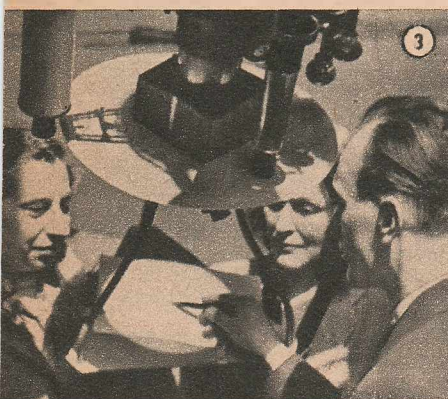
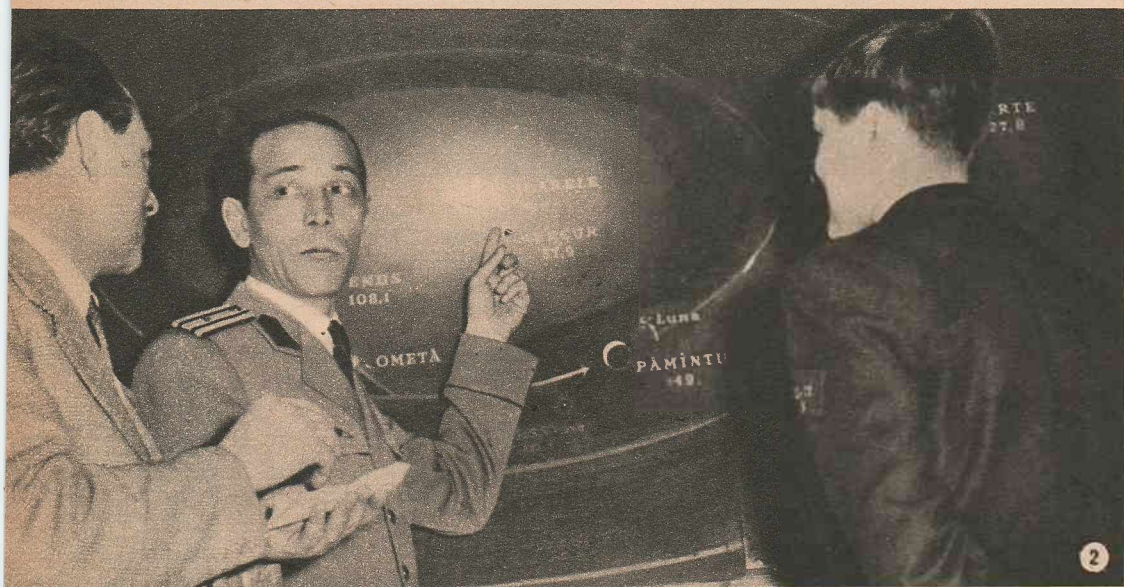
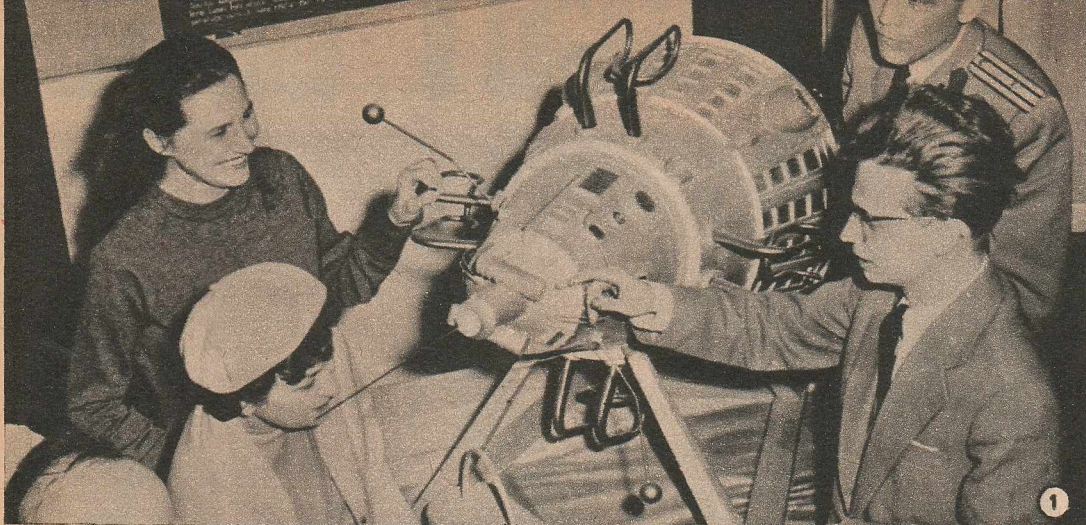
țînd cu glasul său grav: „Atențiune, atențiune, șefii de serviciu sînt anunțați că au ședință la ora 12 la tov. director Erceanu”. Mă uit la ceas. Mai sînt circa 5 minute. Deci nu mai rămîne timp decât pentru o singură întrebare:

— Revenînd la sezonul de vară, ce putem spune bucureștenilor despre vizionarea în aer liber a filmelor?

— Vești bune! Alături de cele 18 grădini existente actualmente pe lângă cinematografe, deschidem și redeschidem 3 mari grădini pe stadioanele Republicii, Giulești și Dinamo. Aceasta înseamnă circa 24.000 de locuri în plus la dispoziția bucureștenilor în fiecare seară. Aș vrea să mai precizez că cinematografele ce vor fi deschise pe stadioane vor fi prevăzute cu ecran lat.

Deci, bucureșteni, nu uitați: vara aceasta nu veți mai trebui să întrebați prea mult „n-aveți un bilet în plus?”!...

Dan BIRLĂDEANU

① O expunere practică asupra celui de-al III-lea satelit sovietic. Muzeograful Pop Taşian explică rolul contorilor în studierea radiaţiei corpusculare a Soarelui.

② ... Şi totuşi Mercur este cea mai apropiată planetă de Soare. În pauze cursanţii discută cu pasiune felurite probleme de astronomie.

③ Soarele este la 149.674.000 km şi, totuşi, iată-i imaginea proiectată de ecuatorial pe ecranul de hirtie. Cursanţii, la o oră de practică, studiază astăzi petele solare.

④ Nu este prea greu să explici la seminar coordonatele ecuatoriale... numai că trebuie să ştii că şi pe cer există un sistem de linii imaginare, ca meridianele şi paralelele terestre.

Baletul florilor.

IBANIL IETIU IL IFIL CO IR III IL CO IR

Cînd tovarăşii din comitetul de întreprind al fabricii de hîrtie „1 Septembrie” din B. teni au hotărît să înfiinţeze o şcoală de ba pentru copiii muncitorilor din localitate, iniţiat, aceasta a părut multora extravagantă. „N-avem voie de aşa ceva” — spuneau unii; alţii dăde din umeri cu indiferenţă. Nici măcar preşed telui Sfatului popular orăşenesc, tov. Mihăilescu, nu i-a suris iniţiativa. Dar comitetul de înt prindere al fabricii n-a dat înapoi. El a înce prin a invita o specialistă în arta coregraşi cerîndu-i să preia conducerea unui curs de ba la care se înscrieseră 55 de copii. O dată cur înfiinţat, s-a cerut şi s-a aşteptat sprijinul al organe. Dar Sfatul popular orăşenesc a refu să susţină tînărul ansamblu. Atunci, fabrica trecut între colectivele ei artistice şi i-a consti un mic buget. Costume liliputane, decoruri i deşte şi cîteva alte accesorii au venit să însufleşa o trudă plină de migală şi dăruire, la care mică a fost contribuţia părinţilor micilor baleri a profesoarei lor şi a preşedintelui comitetului întreprindere, care îi urmărea din umbră sollicitudine.

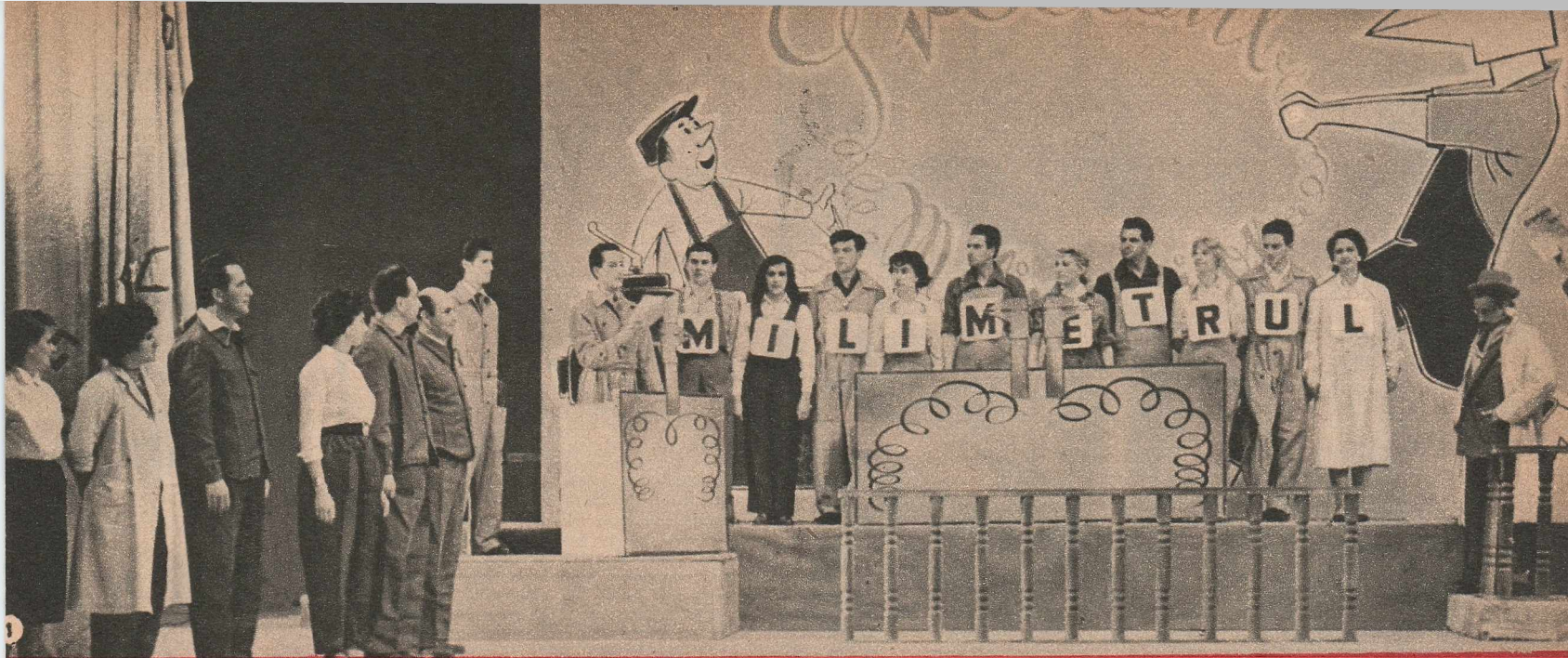
Şi iată că a venit ziua cea mare, ziua spec colului de sfîrşit de an. Un fel de examen, d vrefi, în tot cazul ceva care trezeşte emoţii, n pasiuni şi speranţe. Pe o scenă minusculă, ale cărei vagi culise nu încăpeau nici măcar şfert din membrii colectivului, s-a desfăşurat spectacol emoţionant.

„Dansul păpuşilor” şi jocurile romîneşti, „letul florilor” şi numerele de gimnastică artis au desfăşurat pe scenă arabescul graţios al trup lor copilăreşti. Începutul acesta a fost o r laţie: aplaudau entuziasmaţi nu numai pări copiilor şi cei care luptaseră pentru realiz acestui mic spectacol plin de fantezie, dar şi care priviseră realizarea lui cu multă indifere. Era o biruinţă a fanteziei coregraşice, dar perseverenţei în promovarea culturii de m Convinşi că Buşteniul va mai vedea pe scenele încă multe asemenea manifestări, din ce în mai bune, publicăm aceste rînduri şi două grafii ale primului şi revelatorului spectacol.

H

Dansul păpuşilor.

Procesul milimetrilor pe...scenă

Fotoreportaj de Sanda FAUR-DIMA (text) și A. MIHAILOPOL (fotografii)

Milimetrul a urcat pe scenă! Lepădându-și toga de acuzator public, el s-a imestit cu altribute artistice, metamorfozându-se ad-hoc în actor. Dar și în noua-i funcțiune el a continuat a-și cere neînduplecat drepturile. Înfruntând cu microscopica dar culezătoare sa persoană lumina reflectoarelor, el își pledează cauza de la rampă, nelăsându-se copleșit de tracul primei apariții scenice. De astă dată, aliați îi sînt muzica și versul, dansul și caricatura...

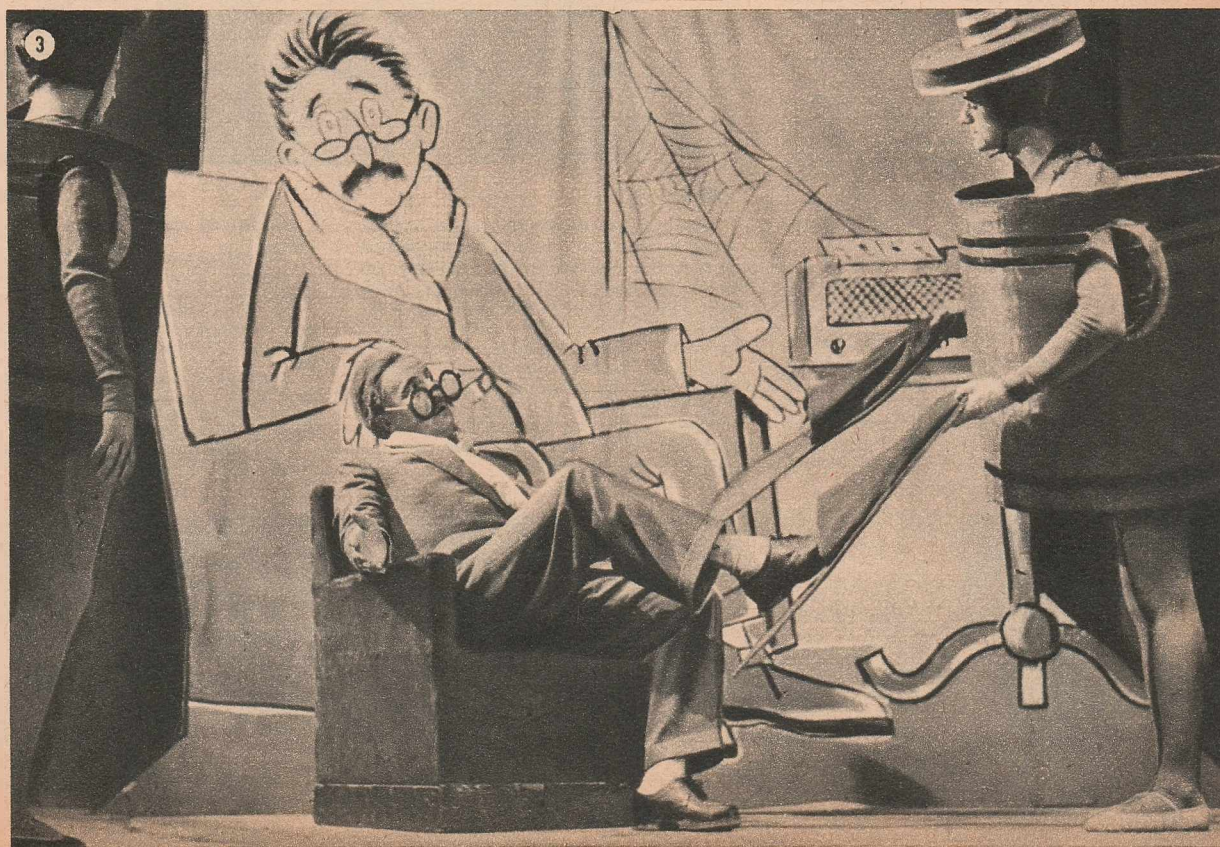
În orașul său natal, Orașul Stalin, faimosul „Proces al milimetrilor” s-a strămutat, din halele uzinelor, pe scena teatrului, travestindu-se într-un „jurnal satiric în două acte”. Și iată cum s-a născut un spectacol de estradă care, deși rudă apropiată cu programul brigăzii de agitație, rămîne unic în felul său.

Mai demult, un gazetar de la ziarul local s-a făcut apărătorul milimetrului și semnînd „p. conf.” a deschis în numele lui proces tehnologicilor ce-l risipeau fără milă. Un alt gazetar, colegul lui de la secția culturală, și-a ascuțit creionul și, însoțindu-se cu un lînar mecanic-montor vîdînd daruri

① Iată „Procesul milimetrilor” pe scenă, în întreg completul său de judecată...

② „Cum am făcut inovația? Nimic mai simplu... Aveam o piesă — o vedeți aici în dreapta. Era mult prea grea. Înghițea mult metal și se transporta cu cheltuală. Am zis atunci: hai s-o golim puțin pe dinăuntru, să cîștigăm metal... Și pînă la urmă am făcut-o. Din metalul pe care îl turnam ieri la o singură piesă, facem astăzi trei”. Inovatorul (actorul Dan Puican) își spune cuvîntul...

③ Venit acasă de la uzină, nici n-apucă bine să se instaleze în fotoliu, că dumnealui, Furdul, tehnologul (actorul G. Gridănușu), trăiește cu ochii deschși un adevărat coșmar. În jurul lui totul a căpătat proporții uriașe: „supradimensionați” de o mină nevăzută, papucii au devenit adevărate bărci, ceașca de băut, un lighean, iar lingurița, un polonic cît o lupată. Și toate acestea i le servesc — cumplită răzbunare! — inșeși piesele de metal pe care el le-a calculat cu atîta „generozitate” încă după strunjire au trebuit să-și piardă jumătate din greutate. Ce înscamnă să nesocotești milimetrul! Te... socotești apoi cu metrul!

COPERTA NOASTRĂ

Actorii Eugenia Lipan-Petre și Al. Făgărășan, într-o scenă din spectacolul „Procesul milimetrilor”.

Dar există inovatori și „inovatori”. Referentul Fleacă (actorul E. Mihăila-Brașoveanu) spre pildă. La birou ține sub cheie propunerile de inovații și nu le dă dreptul la viață pînă ce nu adună — preț de săptămîni și luni — câteva dosare de contrapropuneri, referate, calcule, studii, vize, adrese, documentații etc. etc... În schimb, la el acasă e într-o continuă efervescență „inovatoare”. A inventat „o instalație hidraulică pentru evacuarea cenușei din horn”; în același timp însă, pentru a birui dificultatea tehnică a... inexistenței cenușei (întrucît are încălzire cu gaze), a creat și introdus în horn o cenușă „specială”. Ultima sa invenție este adaptarea unei cratițe la discul patefonului în așa fel încît, la frecarea ouălor, să stea lingura pe loc și să se învîrtă cratița (și nu invers — și retrograd! — ca înainte).

scriitoricești, au delegat muzele să-și spună cuvîntul în „Procesul milimetrilor”. Poate că textele scrise de ei au încă stingăci, poate că pe alocuri fanteriază și varietatea cupletelor mai lasă de dorit, dar cei doi tineri — A. Socăciu și D. Drăgan — au realizat un valoros spectacol de actualitate în sensul cel mai autentic al cuvîntului. Pe scenă sînt aduși muncitorii și sînt dezbătute probleme majore ale zilei de azi, ale economiei naționale; cele ce se rostesc aici interesează direct spectatorul din sală, el însuși erou al întâmplărilor povestite. Și toate acestea sînt rezolvate prin mijloacele specifice genului, prin umor și muzică, prin satiră și dans.

Se poate, deci! Și se poate pentru că autorul-gazetar a cunoscut prin munca lui de ceas cu ceas și a simțit în palma lui pulsul zilei de azi, pentru că autorul-muncitor a trăit el însuși cele despre care a scris!

Spectacolul e acum pe scenă dar și... în sală. Nu încercați să cumpărați bilete în primul rînd de scaune, pentru că acesta a fost rezervat actorilor „martori” în procesul desășurat pe scenă. De aici, acești purtători de cuvînt ai publicului intervin în dezbaterile procesului, urcă la rampă pentru a-și depune depozitia, își manifestă, prin aplauze sau proteste, opiniile. Iată cum sala și scena fac un tot, cum „Procesul milimetrilor” devine o cauză a tuturor celor aflați în sală.

Ingeniozitatea textului a fost astfel

Tehnologului Furdul (actorul G. Gridănușu) îi trebuie un răgaz de săptămîni ca să studieze propunerea de inovație, referentului Fleacă — un răgaz de câteva luni pentru alcătuirea dosarelor și dosărelelor. Iar muncitorul (actorul Al. Făgărășan) ? Oare îl așteaptă el cu mîinile în sin! Nicidecum. Inovația a fost săvîrșită între timp, peste capul și fără știrea birocratilor. De nu credeți că se poate întîmpla așa ceva, întrebați-l pe cazan-giul Ion Duță de la uzinele „Strungul” din Orașul Stalin.

ingeniozitatea punerii în scenă și a concepției sale scenografice. Talentatul regizor Ion Simionescu a adăugat acestei idei a legăturii cu sala și pe cea a „supradimensionării” caricaturale a decorului. Pentru a satiriza pirlîii din proces (tehnologii ce supra-dimensionează piesele trimise la turnare sau birocratii ce frînează aplicarea inovațiilor), el a conceput — împreună cu scenografa Cristina Serion și graficianul C. Cazacu — cite un panou caricatural drept fond pentru fiecare cuplet sau scenetă. În el, „incriminatul” adus la... bara scenei își vede cusururile amplificate, ca într-o grosă oglindă măritoare. Dar să privim, împreună, imaginile din spectacol.

★

Am prezentat doar cîteva din momentele spectacolului oferit de colectivul teatrului din Orașul Stalin. Îl veți vedea în întregime cînd va veni — poate — în turneu prin orașul dv. Și merită. Veți gusta atunci cele trei ore ale unui spectacol plin de verve, cu o satiră eficientă și un joc actoricesc de calitate, cu un admirabil fond muzical (N. Petri și C. Pietroșanu) și cu cîteva frumoase numere coregrafice (maestra de balet M. Pavelici). Și veți felicita, împreună cu noi, pe realizatorii lui pentru inițiativa de a aduce — prin mijloacele artistice ale teatrului de estradă — aportul lor la cauza milimetrului.

„Procesul milimetrilor” ne oferă o platformă de pe care putem prelinde artiștilor noștri noi spectacole, în care actualitatea să-și spună răspical cuvîntul. Iar actualitatea noastră socialistă — așa cum se conturează și din proiectul de Directive ale celui de-al III-lea Congres — capătă în perspectivă, dimensiuni impresionante. Muncitorii pornesc cu înrîpărit arînt să-și îndeplinească sarcinile trasate de partid, știind că în 1965 vor da de 2,3 ori mai multe tractoare, de 2 ori mai multe autocamioane și autobuse sau de 2,7 ori mai multă energie electrică. Și stîm convinși că și artiștii noștri au ceva de spus — de pe scenă — asupra acestor nemălîlmite realizări și perspective ale poporului nostru. Spectatorii așteaptă cu nerăbdare cuvîntul lor.

George Demetru și Toni Zaharian în scenă din spectacol.

CYRANO

la

TEATRUL
ARMATEI

Un Cyrano robust și grav? De nu?

Mai puțin dezordonat în boemă, mai puțin consemnează, poate, în diția, mai grav decît și l-a imagina; poate, Rostand, dar un Cyrano fond inteligent, întregu, generos, spiritual.

Evident, el ar fi fost mai puțin robust, dacă în afara concepției lui, statura lui George Demetru i-ar fi îngăduit-o și mai puțin grădă, în afara concepției rolului temperamental artistic al lui George Demetru nu i-ar fi permis-o.

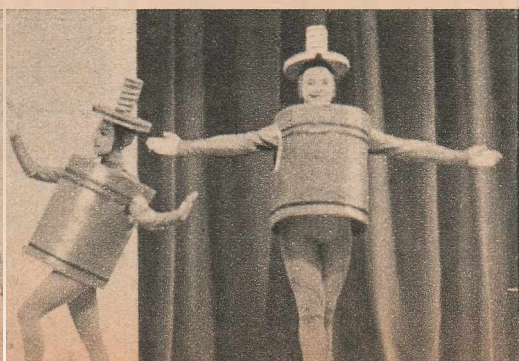
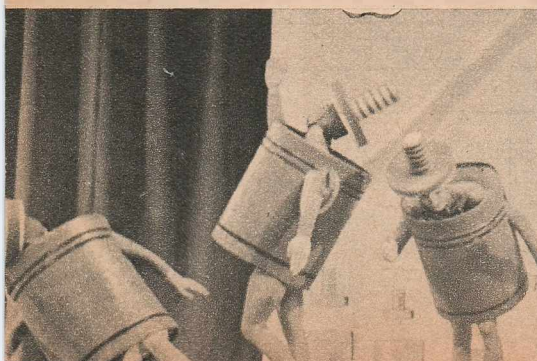
Dar așa, domnul Hercule Sarnien de Bergerac evoluează pe scenă incisiv în amărăciunea lui, aproape tragic în clipele de violește. E

Cyrano robust, o personalitate care, dacă nu covârșeste totdeauna, cel puțin mîșcă și care, începînd prin impresiona publicul, termină prin a-l zgudui. Evident, asemenea o cerepe a rolului are un revers: eroi lui Rostand a fost mai puțin și mos în înțepături decît i-ar fi rut-o textul. Înlocuind adeseori stă lucrarea ripostelor printr-o ironie lăteaptă. Dar satira tăioasă, bi vada ajuns o sublimare a genei zității și cel care minuieste spa nu mai este un gașcon bătîios, un om care se luptă împotriva protiei și lășității. De aceea el reușe: să fie totodată profund liric și puțin dramatic, fantast și mîndi puternic și duos. Și această co cluzie o trage și sala, care tre peste lungimile melodramatice; piesei fără a-și slăbi atenția și care răsplătește pe George Demetru îndelungi aplauze.

Din păcate însă, în afara Roxon (Marga Butuc) — grațioasă în primul act și cu distincție în ultimul — în afara lui Constantin Brezea care „face” un de Guiche nonșalan care prestanță, restul interpreți spun versurile jucînd prea puțin (în tot cazul fără a transforma rolurile episodice în roluri) și une nejuicînd de loc (d'Artagnan, Flaminquin etc.), pînă în actul final cînd oarecum, își revin (cadeții, pildă).

Trebuînd să servească repli unor personaje destul de nediferențiate. George Demetru e silit să facă un efort, și acest efort une se simte. Căci, chiar dacă autorul a scris o piesă-portret — George Rafael a montat-o ca atît (și cu mult talent) — Cyrano trebuie să evolueze într-o lume oameni vii, ale căror acțiuni să le determine pe ale sale sau să determine de către ele.

Dar aceste defecțiuni — datorate în parte unor brucști schimbări distribuite — nu scad valoarea creației lui George Demetru, care conține o niță permanent cu sala printr-un Cyrano care nu e doar spirituos: cald, generos, ci și robust, gra mareț aproape

... Și o demonstrație coregrafică a valorii milimetrului: cînd vine de la turnare cu adaosuri de metal prea mari, pistonul nu ține nici... la dans, dar mîta la treabă. Dar ia priviți ce sprinten și viol e ultimul piston, cel calculat cu chibzuință de tehnologi!

C.

CU SARE ȘI PIPER

UMOR DIN ÎNTRERINDERI

Din gazetele de perete ale uzinei „Klement Gottwald” din Capitală

CUM SE TRANSMITE UNEORI CÎTE UN MECI...

... „Dragi ascultători, ne aflăm în minutul 20 de joc al celei de a doua reprize și tabela de marcaj continuă să arate meci nul. Asistăm la o perioadă de joc foarte dinamică. Tătaru are mingea, a trecut de un jucător advers, a trecut de-al doilea, se îndreaptă spre careul de 16 metri, acest minunat jucător care a fost de mai multe ori internațional și este și acum selecționat în lot pentru viitorul meci internațional pe care îl va susține selecționata noastră și în care sperăm să avem o victorie pentru ca... Ah! Peste bară! Uțu a plonjat înutil pentru că mingea a trecut înalt peste poartă. Balonul se află acum la Alexandru Vasile care i-l trece lui Călinoiu, dar a intervenit Alexandrescu care, iubiți ascultători, se apropie în mare viteză de poartă. Tribunele sînt în picioare, Alexandrescu aleargă

ca un veritabil crosist și trebuie să vă comunicăm că în întrecerea de cros de astăzi echipa noastră s-a comportat splendid, atât echipa feminină cât și cea masculină, remarcîndu-se Grecescu, care a ieșit... a ieșit cu mingea în corner, dragi ascultători, ratînd un gol gata făcut! E a doua ocazie pe care Ene o

ratează în acest meci atât de dirz disputat.

Voinescu aruncă acum balonul în picioarele lui Zavoda care o pornește spre poartă ca un veritabil înaintaș, iată-l trecînd linia de centru, a driblat doi jucători, spectatorii aplaudă și sînt destul de numeroși, deși a început să plouă mărunț de vreo jumătate de oră, bate un vînt rece de la nord, care este inexplicabil după căldura din ajun, dar pentru următoarele trei zile se anunță timp frumos, cer senin, temperatura în creștere în jumătatea de sud a țării, cu înnoirări parțiale în... a tras! Paul! Arbitrul acordă faul întrucît unul din jucători a intervenit prea bărbătește. Lovitura va fi executată de Motroc, care își pregătește mingea, își ia elan, el este de un calm desăvîrșit, de altfel pînă acum a fost unul din cei mai activi oameni de pe teren, iar întreaga echipă se comportă astăzi neașteptat de bine, mingea se află la Ene și, după seria slabă pe care au avut-o în tur, se pare că această echipă este în revenire de formă, dar a intervenit Călinoiu care trimite greșit pînă la Constantin și astăzi toată echipa luptă cu elan, dînd dovadă de o bună condiție fizică... și mingea a ieșit în corner trimisă de Voinescu, care a respins cu pumnii un șut formidabil al lui Ene. Cornerul va fi executat de Semenescu, care își aranjează balonul, adică nu, Semenescu l-a aranjat numai, spre balon se îndreaptă Motroc care va executa cornerul, adică nu, tot Bukosi îl va... în spatele porții! De la Zavoda mingea ajunge la Constantin, de la acesta la Tătaru, intervine Alexandru Vasile, care a intrat în careul de 16 metri, ne apropiem de sfîrșitul partidei, care a fost foarte frumoasă, spectatorii au început să se ridice, de altfel, fiind înnoirat, vizibilitatea nu mai e atât de bună și... a... o... șut! Gol! Gol!

În ultimele minute de joc, dragi ascultători, Constantin, primind mingea de la Tătaru, a... și arbitrul fluieră acum sfîrșitul partidei“.

Auditorul: Dragă, duminică viitoare să lași radioul la muzică ușoară, că dacă e vorba să aflu despre fazele de gol după ce s-au consumat, citesc mai bine mline „Sportul“.

Sadi RUDEANU

Anecdote despre Einstein

Pe vremea cînd era încă un profesor anonim, Albert Einstein umbla pe străzile New Yorkului într-un palton cam ponosit. Un cunoscut, întîlnindu-l, îi atrase atenția cam jenat:

— Paltonul dv., domnule profesor, e puțin cam ros în coate.

— Ei și? — răspunse savantul. Nu-i nimic. Oricum, nu mă cunoaște nimeni pe aici.

După cîteva ani, cînd renumele savantului se răspîndise în lumea întreagă, se întîlni din nou cu același cunoscut. Acesta îi atrase iarăși atenția asupra ființei sale vestimentare, la fel de neglijente ca și odinioară.

— Nu-i nimic, răspunse nepăsător savantul. Oricum, toată lumea mă cunoaște.

★

Un reporter american îi lua un interviu lui Einstein.

— V-aș ruga să-mi spuneți cum vă notați marile idei care vă trec prin minte: pe foi volante, într-un carnet, într-un registru sau întrebunțări în acest scop un fișier special?

Savantul se uită zîmbind la carnetul în care reporterul lua note de zor, și răspunse:

— Marile idei, cite îmi vin, sînt atât de puține încît îmi pot permite să le știu pe de rost.

PE SCURT

LOGIC!

— Ce-ai făcut? Ai lăsat să plouă peste sacii cu ciment!

— Ce vrei? Doar nu puteam să opresc ploaia!

SIC!

— Vin de la cîntărească.

— Și?...

— Zice că o să mă logodesc cu o brunetă frumoasă, desteaptă, harnică.

— Și nu te bucuri?

— Nicidecum: vrei să ajle nevastă-mea?!

DIN CÎND ÎN CÎND...

— La noi în atelier apariția gazetei de perete înseamnă o mare sărbătoare.

— E chiar atât de frumoasă gazeta?

— Nu, dar apare numai cu prilejul marilor sărbători...

Y. P.

De la cititori

Unui fotbalist ce-și neglijează munca profesională.

Îți propunem o soluție. Ca să treci peste-acest hop: Golarilor din producție Pune-le energie stop!

Titi GHEORGHIU
Vaslui

★

Mecanizatorilor unui S.M.T. frunțas în campania agricolă.

Mecanizatori de seamă, E normal ca să-i socotiți... S.M.T. la ei, înseamnă: ...Sînt Maestri Toți!

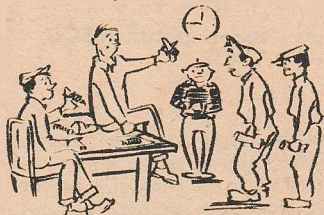
S. HOROVITZ
Iasi

★

Cînd spune postul de radio „Europa liberă“... adevărul:

Doar din cînd în cînd se-aude Cite-o frază-adevărată (Este vorba de minutul Cînd se dă ora... exactă!)

A. BĂGHINĂ
Tr. Secerîn

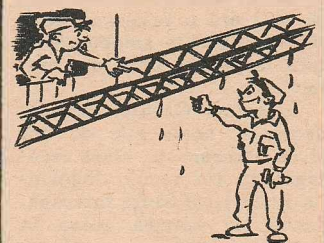

Tovarășii Rusu Ion și Paliu Constantin de la magazia centrală obișnuiau să ia gustarea în timpul producției și nu în pauza de la ora 10.

— Am venit în problema materialelor. Știi, ne-ar trebui de urgență...

— Nu-i nimic, luați loc și așteptați pînă cînd terminăm noi problema cîrnaților...

Unii tineri, ca de pildă I. Nunu și I. Marinescu, uzază materialul sportiv purtîndu-l la lucru.

— De ce umbli cu treningul pe tine? Nu vezi că-l pazezi cu ulei?

— Văd. Dar ce, ai vrea să-mi pazez hainele mele personale?

Ajustorii Constantin Nițescu și Dumitru Gheorghie, ambii solizi și bine dezvoltăți, au refuzat să ajute la secția montaj moloare și anse pe motiv că sînt... debili.

— Toemai acum, la sfîrșitul lunii, cînd avem nevoie de ajutorul vostru... De ce refuzați?

— Din două motive: 1) sîntem împotriva asaltului; și 2) sîntem debili...

— Înțeleg: sînteți debili la conștiință...

SONET EDILITAR

Îmi aminteam ades cu nostalgie de strada mea cu garduri mici și joase, cu case strîmbe și sărăcicioase, și-am vrut chiar să-i dedic o poezie.

Și într-o zi din cele mai ploioase cu atmosferă grea și plumburie, vrînd să surprind culoarea-i cenușie, m-am deplasat spre ea cu „Două șase“

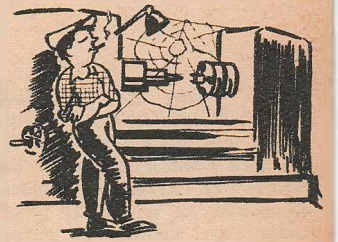
Iar poezia-o voi intitula: „Azi plouă iarăși pe strada mea...“ Acolo însă-am renunțat, vai mie!

Căci ce rost ar avea o elegie intitulată, cum gîndeam chiar eu, „Azi plouă iar pe bulevardul meu“?...

I. ATANASIU-ATLAS

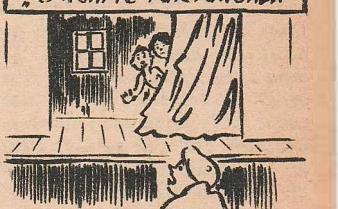
Din neglijența serviciului aprovizionării, strîngăria nu primește înoldecama la timp turnătura (piese de prelucrat), creîndu-se astfel goluri de producție.

„Natură moartă“...

În sala de spectacole a grupului social cortina a fost defectă multă vreme.

„O NOAPTE FURTUNOASĂ“

Spectatorul: Ce înseamnă asta, fraților? De ce jucați numai un act și jumătate din trei?

Interpreții: Păi dacă funcționează numai o jumătate de cortină!...

Unle tovarășe de la bucătăria cantinei nu acordau destulă atenție regulilor de igienă.

„Mica mecanizare” de la cantină...

Pînă nu de mult, din lipsa unui hidrofor, apa nu urca pînă la etajul doi la serviciul tehnologului șei

Metodă inspirată din experiența tehnică a constructorilor bisericii Bucur, prin care s-ar putea aduce apă la etaj.

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui student care nu se prezintă la examene, din cauza lipsei de pregătire.

Eu cred că este necesar (Ca o normală consecință) Să-și dea și el acum măcar Examenul de... conștiință.

Mircea CODRESCU

„Dragul meu drag,

— schiță —
de Mircea ȘERBĂNESCU

Ilustrație de Tia PELTZ

Vei primi de la mine aceste vîndulețe, prin care-ți doresc din toată inima să te găsească sănătos și-n clipe de mulțumire. Află despre mine că numai tu mi-ești în gînd și te visez noaptea și parcă ești lângă mine și plîng pînă dimineața, dacă mă trezesc și nu te găsesc unde te știu. Mama m-a auzit într-o noapte. A venit și m-a mîngîiat și m-a potolit, dar pe urmă m-a făcut proastă, că proastă am fost atunci cînd m-am luat cu tine, că puteam să găsesc pe unul cu armata făcută. Și cum m-am mai supărat! S-a jurat pe ochii ei că nu mai calcă pe la mine prin cameră. Ce crede ea? Că, spune și tu: nu era cazul să mă supăr? Că eu nu pot trăi fără tine și nici nu pot să trăiesc, că fiecare colțor și fiecare lucrurșor îmi aduc aminte de tine și numai de tine-mi vorbesc.

Așa că tu să n-ai grijă, că eu sînt a ta pentru totdeauna. Nu știu decît de casă și de Doruleț, care s-a făcut mare și-i gras ca un pepene și-a-nceput să vorbească. De-ai ști cum zice tată, să-l mîinec nu alta. Așa-i de dulce, că nă seacă la inimă, că-mi vine să-nînd mîinile în lături și să-ncep să zbor ca păsărețea cea mică și la tine să vin, că tare mi-e dor și jale și de-ai fi lângă mine n-aș mai avea nici o grijă, numai să cînt și iar să cînt, ca-n zilele cînd te-așteptam să vii de la lucru.

Uite-așa mi s-a făcut dor de tine alaltăieri, după ce m-am certat cu mama, că l-am luat în brațe pe Doruleț și ne-am dus amîndoi pînă la poartă la șantier și ne uitam parcă te-așteptam pe tine.

„Uite, Doruleț, aici lucră lăticul tău” — i-am arătat eu. „Ta-ta”, zicea el și-nîndea minulețele de parcă veneai spre noi și numai să ne strîngi în brațe mai lipse. Dar nu venea decît vîntul de la Dunăre și miros de fum și zgomoț mare. Și ne-am întors cu inima friptă de dor și eu și Doruleț, care-a plîns tot drumul.

Scrive-ne numaidecît cum îți merge, dacă ești sănătos și mulțumit, și cum îți faci datoria. că...”

Fraza continuă pe margine, dar Radu atît ținuse scrișoarea în buzunarul de la inimă și-atît de mult o citise încît se ferfenise de nu se mai înțelegea nimic.

Mîinile Ginuței Stanciu tremurau. Sintcițiva ani de atunci, nu prea mulți, totuși destui ca să-i poți cuprinde

ca pe niște amintiri dragi, înfiorîndu-te duios, și cu regretul lin că timpul a trecut și trece neconținut, iar noi ne „petrecem”, cum zicea adineaori și cîntecul bătrînesc transmis la radio. În seara aceea, cotrobîind print-un sertar după niște nasturi, dăduse într-un colț de un teanc de hirtii și de plicuri cam îngălbenite pe margini, pe care își recunoscuse scrisul, scrisul ei de altădată, de la-nceput, cînd parcă mai era o fetișcană gata să lase baltă o treabă ca să sară la șotron pînă n-o mai putea.

În inima Ginuței Stanciu de acum, acele zile de dor și de răsruce în viață reinviară cu tot focul, dogorindu-i obrazii și ființa întreagă. Lucra pe vremea aceea la cantină. Albă ca o floare arăta în halatul imaculat! Își aminti de începuturile dragostei lor. O aștepta seara și o conducea acasă. Mergeau agale pe alea cu plopi care tăia cîmpul spre oraș; atunci, lângă Radu, se simțea și ea puternică, îndrăzneată. Dinspre Dunăre adia ușor vîntul. Foseau frunzele deasupra lor de parcă înginau un cîntec, cînd i-a propus el căsătoria...

Ginuța destăcu alt plic. Citi:

„Dragul meu drag,

Vei ști că am primit scrisorica ta și-am înțeles tot, că-ți merge bine și că te bucuri că și-n armată ești tot pe Dunăre, marinar mîndru de mi se oțeste inima-n loc numai cînd mă gîndesc cum vei fi arătînd cu bereia albă și cu pantalonii largi la pantalof, și cu bluza albă Ak. Radule, că nu-mi trimiți și mie o fotografie să te-arăt lui Doruleț și să-i cînt seara pînă adorm!... Că tu nu știi ce poate fi în inima mea, tot așteptînd să treacă timpul și să vii acasă. Poate că și tu numeri zilele ca și mine, dar eu știu că voi, bărbății, aveți acolo multe de făcut și nu vă rămîne timp să gîndiți în altă parte.

Și mă uit la mine; eu ce fac? Iaca: mătur, fierb mîncare, mai mult pentru Doruleț că eu nici n-aș mîncă, spăl rușe, îl înfăș pe copil, și iar spăl, și iar mătur, și iar fierb mîncare. Ce-i mare lucru? Tu mi-ai spus o dată că-ntr-un vapor pe care l-am văzut plutînd, știi tu, cînd m-ai chemat atunci la serbare, cel puțin un sferț din nituri tu le-ai dătuț cu mîna ta. Se vede ceva din mîinile tale, de se bucură o lume. Dar la mine?

Am chemat-o aseară pe mama la copil, că mi se părea că arde. N-avea nimic. Mama s-a mirat că slăbesc atîta și iar a început, că să nu mă prăpădesc după-un bărbat, care cînd s-o-ntoarce poate că nici nu se mai uită la mine. Și ne-am certat iar, că mie nu-mi place să vorbească așa, și mie cine mi-e drag, apoi drag îmi este pînă voi trăi. Și așa cred că cine mă iubește, pînă la capăt mă iubește.

Nu te supăra că-ți spun așa, dar de-ai ști ce-i în inima mea!... Că mă tot gîndesc: de ce-am plecat din muncă? N-aș fi fost așa de singură acum. Ție nu ți-a plăcut, că la cantină stăteam prea tîrziu și venea lume multă și poate că nici nu se potrivea; știu eu? Dar pentru mine munca-i bucurie. Poate că ție nu-ți place și poate crezi cine știe ce, dar eu nu pot să te mint și dacă-mi place să lucrez, de ce s-ascund? Și-acum uite ce te întreb, că eu m-am hotărît să intru să lucrez undeva. Dar nu la cantină, nici nu-mi trece prin cap. Să nu te gîndești nici tu, te rog mult. Eu așa cuget că-i drept și se cuvine: să mă duc la șantier, la nituri, unde-ai fost și tu. Poate-mi dă chiar locul tău, să-nvăț ca și tine, și cînd vii să lucrăm unul lângă altul. Aici te știu toți și ai să afli ce fel de femeie sînt și cum m-am purtat în lipsa ta, că toți te cunosc și te vorbesc de bine...”

Ginuța Stanciu zîmbește, apoi deodată se apucă să caute nerăbdătoare printre plicuri pe acela pe care-l știa ea bine, pentru că mult mai plînesese pe foile de hirtie. Poate de aceea arătau acum așa de mototolite, de-a trebuit să le netezească întii cu palma.

„Dragul meu drag,

Vei ști despre mine și despre Doruleț că sîniem sănătoși, ceea ce-ți dorim și ție, că vād că tu ne-ai uitat. Ce s-a-nîmplat cu tine de nu ne-ai scris nimic de treizeci și trei de zile, că le-am numărat și le-am cărat în spîinare ca pe niște saci grei. Vei ști că mi-au trecut prin inimă numai presimțiri negre și te-am văzut săcînd în spital și te-am văzut inecat și mai știu eu cum, că numai atunci, nu mi-ai fi răspuns la ce ți-am scris eu cu toată inima. Dacă ție nu-ți place, eu am să stau acasă; dar eu m-am gîndit că-i mai bine să jiu în muncă, între oameni, între tovarășii tăi, care toți te forțenesc cu inima deschisă. Că drag și eu dor. Am vor-

bit cu nea Gheorghifă. Dar

dacă tu te superi, eu nu mă duc. Vreau să am de la tine cuvînt hotărît. Atunci de ce taci? Să-mi scrii numaidecît, că altfel am să-i spun în fiecare seară lui Doruleț ce tătic rău are, care ne-a uitat și ne strivește la amîndoi inima...”

Scrisoarea lui n-a întîrziat. Fusese într-o misiune și nu-i primise răvașul. O liniștea și-o certa că-i trec prin minte bazaconii. E sănătos și li e dor de ea și de Doruleț; o îndemna să stea cuminte și să aibă încredere, pentru că timpul trece și-i vine și lui vremea să se-ntoarcă acasă. Dar...

bit cu nea Gheorghifă. Dar dacă tu te superi, eu nu mă duc. Vreau să am de la tine cuvînt hotărît. Atunci de ce taci? Să-mi scrii numaidecît, că altfel am să-i spun în fiecare seară lui Doruleț ce tătic rău are, care ne-a uitat și ne strivește la amîndoi inima...”

Scrisoarea lui n-a întîrziat. Fusese într-o misiune și nu-i primise răvașul. O liniștea și-o certa că-i trec prin minte bazaconii. E sănătos și li e dor de ea și de Doruleț; o îndemna să stea cuminte și să aibă încredere, pentru că timpul trece și-i vine și lui vremea să se-ntoarcă acasă. Dar...

„Dragul meu drag,

Vei ști că ne-am bucurat mult de scrisorica și eu și Doruleț, dar mai mult Doruleț, că mie mi-ai băgat un fier roșu în inimă. Să știi că m-am și mirat cum poți tu să scrii fără să te gîndești. Nu știi ce fel sînt eu? Atunci de ce te temi că nu-i pentru mine la nituri? Te îngrijești poate de mîinile mele, ca nea Gheorghifă?

Că eu am fost la nea Vasile și l-am întrebat. Ce, dacă-s femeie? Eu am putere și dragoste de muncă. Să nu creadă cineva că mi-e frică. De nimic nu mă tem cînd e vorba de lucru. Și nimeni

nu mă poate întrece dacă mie mi-e drag ceva și mă pun la ambiție. Ce crezi tu? Și nea Vasile a spus că așa oameni trebuie la lucru și de oameni buni oricînd avem nevoie. M-au sfătuit și m-au sprijinit și alți comuniști. N-a mai avut ce zice nici nea Gheorghifă. S-a uitat el la mine cam urît, a mai mormăit că de ce nu mă ia în lucru nea Vasile; dar nea Vasile e strungar și eu la nituri vreau să-nvăț, în locul tău, ca să mă găsești cu drag cînd vii. Eu nu i-am zis nimic, că știam c-o să-i treacă, și parcă s-a mai datat și el cu mine la lucru. Și-i era frică să nu vorbesc tot timpul și să-l încerc, și-acum parcă s-a mai domolit.

Și, cînd colo, vii tu să-mi tai curajul. Asta nu-mi intră mie în cap. Tu să nu te superi, dar m-am zbatut mult pînă ce mi-am găsit rostul, care numai aici poate fi, între tovarășii tăi, că la ei am cîntea ta și ocrotirea. Te rog mult să nu te pripești în hotărîrea ta, că pe cînd ai să te-ntorci ai să fii mîndru de mine...”

După patru luni a ieșit fruntașă. I-au publicat și fotografia pe panoul de onoare de la intrarea la șantier, pe același panou pe care stătuse și chipul lui Radu. Nea

VITRINA • VITRINA

CĂLIN GRUIA: „LA DRUMURILE LUMII”

Volumul lui Călin Gruiă este destinat micilor cititori și are un pronunțat caracter educativ. Titlul moral care izvorăște din finalul fiecărei povestiri nu apare însă ostentativ. Călin Gruiă mînuiește cu pricepere vechi motive folclorice, dîndu-le noi interpretări, într-o limbă elegantă și expresivă. Povestea lui Hulubăț, flăcăul poruit în lume să-și caute norocul, e un exemplu con-

cludent. Înțelepciunea flăcăului crește pe măsură ce vechile secole și lucruri din lada găsită în rotăria de la răsăpintia drumurilor lumii îi istorisesc întîmplări de demult. Utile pilde morale aflăm și în alte lucrări, scrise cu grijă pentru expresia artistică („Povestea fără nume”, „Aluniță”, „Scurtețea verde”, „Ce a știut să povestească o dalta de pietrar” sau „Orașul regelui”).

Unele povestiri, ca de pildă „Lucea-i mare”, „Apa albastură”, au însă simboluri cetoase, iar cîteva poartă amprenta gra-

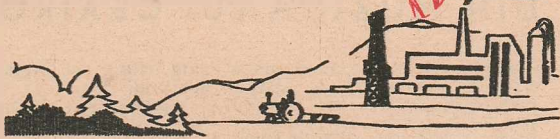
Victor TULBURE

Nemurire

Multe stele-s căzătoare...
Numai una, numai una
Steaua clasei muncitoare
Va luci întotdeauna.

Uraganul când se-abate
Steaguri multe frînge-n cale...
Doar pe unul dintre toate,
Pe cel roșu, nu-l prăvale.

Macină rugina steme,
Tronuri, sceptre și coroane...
Veșnic vor răzbi prin vreme
Numai seceri și ciocane.

Gheorghită a îndrăgit-o în scurtă vreme, când a văzut ce putere de muncă are și câtă silință depunea ea ca să deprindă totul. A scris și Radu după aceea, că el se va mindri cu ea și e sigur că se va mindri, pentru că o cunoaște bine ce fel de femeie e.

Ginuța zîmbește emoționată și trece mai departe. Citește alte și alte scrisori, în care-și regăsește inima de altădată și viața de altădată, mirîndu-se că a putut fi cîndva așa cum se arată din acele rînduri migălite pînă seara tîrziu, pe vremea cînd parcă mai era o fetișcană gata să lase baltă o treabă ca să poată țopăi la șotron pînă n-o mai putea!

„Dragul meu drag,

Vei ști despre mine că sînt sănătoasă și Doruleț a crescut, aleargă acum înaintea mea cînd mă duc să-l iau de la creșă. Am primit fotografia de la tine și în fiecare seară ne uităm la ea și-i povestesc lui Doruleț cum ești tu. Ți-am trimis și noi fotografie, să ne scrii dacă ai primit-o.

Vei mai ști că am deprins bine sudura, că de la întii nu mai nîtuim, se face numai cu sudură. Nu-i greu, ai să vezi și tu cînd te-norci. Acum e mai ușor, și nea

Gheorghită nu se mai supără cînd vin fete la lucru. Pe una mi-a dat-o mie s-o învăț. La început mi-a fost teamă că n-o să știu cum să mă port cu ea, că nu-i lucru ușor să te îngrijești de cineva. Dar acum e bine, și nea Gheorghită se arată mulțumit.

Abia aștept să fim iarăși împreună; tu să te porți bine acolo și să nu-ți faci griji. Cînd ai să vii acasă toate or să fie bune, că așa m-am vorbit și cu nea Gheorghită și cu nea Vasile care și ei se gîndesc cu drag la tine și așa-mi place de mult că nu te-au uitat și tot al nostru te socot și ei...”

Ginuța Stanciu strînge plicurile la piept și închide ochii. A auzit scîrțîind ușa și știe că a venit Radu din oraș. Au trecut ani de-atunci și parcă se simte rușinată că el o găsește cu scrisorile astea vechi la piept.

— Ce faci acolo, Ginuța? — îl aude ea întrebînd.

— Mina lui i s-a așezat pe umăr. Ea pune repede scrisorile în sertar, se ridică și se lipește strîns la pieptul lui. Șoptește sfios și dulce:

— Dragul meu drag!

Și el nu se miră că între ei totul e la fel de frumos ca la început.

De vorbă cu acad. IORGU IORDAN

Redactarea „Dicționarului general al limbii romîne” a început după aproape un secol de cînd fosta Academie Romînă a luat hotărîrea de a se realiza această monumentală lucrare. Condițiile vitrege din trecut n-au permis însă întocmirea unui asemenea dicționar, deși istoria culturii noastre păstrează amintirea multor încercări și străduințe nobile. Se pot cita numele lui August Treboniu Laurian și Ion Macsim, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Alexandru Philippide și Sextil Pușcariu.

— Munca lui Sextil Pușcariu — remarcă acad. Iorgu Iordan — a fost oarecum rodnică. Dar nici el n-a izbutit să obțină un rezultat complet și definitiv. De aceea în 1948, cînd a luat ființă Academia R.P.R., prima ei grijă a fost reluarea lucrărilor la „Dicționarul general al limbii romîne”, în conformitate cu concepția care ne călăuzește și ne însușește: marxism-leninismul.

— Ne puteți spune ce va cuprinde această vastă lucrare?

— Fiind vorba de un dicționar general, urmează să se ia în considerație întregul tezaur lexical romînesc.

Amintesc de existența celor două lucrări elaborate de Institutul de lingvistică al Academiei R.P.R.: „Dicționarul limbii romîne literare contemporane” și „Dicționarul limbii romîne moderne”.

— Prin ce se deosebește noua lucrare față de aceste două dicționare?

— În primul rînd prin numărul de cuvinte, mult mai mare, care vor fi cuprinse în Dicționarul general. În acest dicționar general, fiecare cuvînt va avea un fel de biografie, care va începe cu sensul său cel mai vechi și va sfîrși cu ultimul sens căpătat în evoluția lui. Se vor lăsa deoparte termenii prea speciali, care circulă într-un cerc restrîns de specialiști, precum și creațiile mai mult sau mai puțin individuale ale publiciștilor și scriitorilor care, de asemenea,

n-au putut să pătrundă în vorbirea și în scrisul unui număr mai mare de cetățeni.

— Și care este stadiul lucrărilor?

— La „Dicționarul general al limbii romîne” lucrează nu numai colaboratorii Institutului de lingvistică din București, ci și colaboratori ai Institutului de lingvistică din Cluj și ai secției de lingvistică de la Institutul de istorie și filologie din Iași al Academiei. În felul acesta dicționarul va fi o operă colectivă în sensul cel mai larg al cuvîntului. După ce se va termina redactarea pînă la litera z, se va revizui conform concepției noastre actuale și acea parte întocmită înainte de 1944, pentru ca întreaga operă să aibă un caracter perfect unitar. Colaboratorii sînt împărțiți pe colective, după specificul muncii. Astfel, unii adună și clasează materialul, alții redactează articole, alții revizuiesc prima redactare etc. Un colectiv restrîns va face revizia finală, cu privire la care se va pronunța, în ultimă instanță, comitetul de redacție propriu-zis.

— Cînd va fi complet tipărită această importantă lucrare lexicografică?

— Intenționăm să publicăm „Dicționarul general al limbii romîne” sub formă de fascicule, așa cum se obișnuiește ori de cîte ori este vorba de o lucrare de asemenea proporții. În aproximativ 9 sau 10 ani „Dicționarul general al limbii romîne” va fi în întregime elaborat și va sta la dispoziția cercurilor largi de cititori.

Alexandru NICHITA

ACTUALITĂȚI LITERARE

În cinstea celui de-al III-lea Congres al partidului, sectorul de minorități naționale (E.S.P.L.A.) oferă cititorilor o serie de noi lucrări. Din lista cărților recent tipărite se impune romanul lui Kordecs György — „Katonasir” (Mormînt de ostaș). Cartea narază o întâmplare dintr-un sat ardeleanesc, unde mormîntul unui ostaș sovietic căzut în luptele pentru eliberarea țării noastre este îngrijit cu devotament de țărani localnici. Figura principală a romanului este văduva Rojaj. Mormîntul necunoscutului ostaș sovietic la care așază cu atîta dragoste flori i se pare că e mormîntul propriului ei jiu pierit în război, al mîltanilor de fier care au căzut în lupta pentru zdrobirea fascismului.

Melíusz József este autorul volumului de versuri „Ameddig el-látok” (Cît cuprînd cu ochii), însumînd cîteva cicluri de poezii inspirate din viața nouă a poporului, din lupta pentru socialism.

Urmează să apară în curînd, în limba maghiară, un alt volum de versuri al cunoscutului poet maghiar Szemlér Ferenc. Cartea poartă titlul „Plaiuri schimbătoare” (Változó vidék).

În limba germană a apărut zilele acestea cartea „Anii de ucenicie al lui Franz Jakobi” de Anton Breitenhofer, o povestire antrenantă a drumului parcurs de un tînr muncitor ridicat de puterea populară la postul de director al unei mari unități industriale.

Cu puțină vreme în urmă a apărut și prima parte a romanului „Foc de breascu”, închinat de Oscar Walter Cisek răscoalii lui Horia, Cloșca și Crișan.

Editura a tipărit și două volume de debut, în limba ucraineană. I. Fedko este autorul volumului de nuzete „Pe drumul cel nou”, iar Oksana Melniciuk este autoarea plachelei de poezii „Rod bogat”.

Într-o fază avansată se află procesul de tipărire al lucrărilor în limba sîrbă „Cu focul inimii” de Slavko Vesnici și „Versuri” de V. Ciocov; iar în limba idiş va apare romanul „Victoria”, de Maier Rispier.

VITRINA • VITRINA • VITRINA • VITRINA • VITRINA

bel — fapt pentru care ideile și simbolurile nu sînt pe deplin fructificate.

Cartea în genere are însă o arhitectură interesantă și se citește cu plăcere.

tate de Creangă, Hogas, Sadoveanu și alții alți artiști care au poposit pe aici.

Unele capitole sînt adevărate schițe în care autorul ne zugrăvește oameni și întâmplări, sugerînd conflicte și caractere.

Coexistența aceasta a elementelor de reportaj și schiță („O zi cîștigată”, „Unul care tace... și face”, „Celălalt Broșteni”

etc.) imprimă volumului un caracter dinamic, oferînd cititorului o lectură antrenantă. Din păcate, materialul ilustrativ al volumului „Șoaptele pămîntului” este cam sărac (în alte volume apărute în colecția „Patria noastră” s-a putut constata o preocupare mai exigentă pentru calitatea fotografiilor).

VINIȚIU GAFIȚA: „ȘOAPTELE PĂMÎNTULUI”

Editura Tineretului a tipărit cu puțină vreme în urmă, în colecția „Patria noastră”, volumul „Șoaptele pămîntului” al tînrului scriitor Vinițiu Gafița. Cartea are o dedicație: „Neobștilor

activiști raionali, închin această carte”. Într-adevăr, autorul bate, alături de activiștii de partid, drumurile plaiurilor sucevene, atent la marile transformări socialiste care au schimbat fundamental traiul oamenilor din aceste locuri. Vinițiu Gafița imbină cu pricepere datele istorice și economice cu frumoase descrieri artistice, alterînd pagini de sobru documentar („Fălticeni, oraș al trecutului, oraș al viitorului”) cu imagini din pitorescul naturii cin-

MOZAIC LITERAR

Exerciții pentru primele 3 luni de sarcină

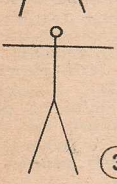
de
prof. Ana-Maria ENĂCHESCU
(II)

MIȘCĂRI DE TRUNCHI:

1. Stând cu picioarele depărtate, brațele libere pe lângă corp: îndoirea trunchiului înainte, în timp ce brațele alunecă de-a lungul picioarelor (expirație). Revenire (inspirație). Repetați exercițiul de 4-6 ori.

2. Din aceeași poziție: îndoirea laterală a trunchiului spre stânga, o dată cu înțelegerea brațului pe piciorul stâng (inspirație). Revenire (expirație). Aceeași mișcare spre dreapta. Executați exercițiul de 3-4 ori pe fiecare parte.

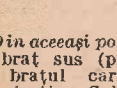
3. Stând în poziție de drept: ducerea brațelor lateral, cu palmele întoarse în sus, o dată cu deplasarea piciorului stâng lateral. Trunchiul este ușor arcuit (1) (inspirație). Îndoirea trunchiului înainte, cu ducerea brațelor spre vârful piciorului (2) (expirație). Îndreptarea trunchiului, cu brațele laterale (3) (inspirație). Apropierea picioarelor și coborîrea brațelor (4) (expirație). Executați exercițiul rar, respirând adânc, de 2-4 ori.

4. Șezînd, cu picioarele ușor depărtate: ducerea brațului stîng sus, o dată cu răsucirea trunchiului spre stînga (inspirație) și coborîrea lui, încet, jos (expirație). Aceeași mișcare se execută cu brațul drept, trunchiul răsucindu-se spre dreapta. Executați exercițiul de 3-4 ori cu fiecare braț.

5. Pe genunchi, cu brațele sprijinite înainte (pe patru labe): îndoiți trunchiul lateral, depășind alternativ palmele, prin pași mici spre dreapta sau spre stînga. Executați exercițiul de 2-3 ori pe fiecare parte.

6. Din aceeași poziție: ridicarea unui braț sus (privirea urmărește brațul care se ridică) și inspirație. Coborîrea brațului, expirație. Repetați mișcarea de 3-4 ori cu fiecare braț.

N.A. Vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de dvs. numai cu recomandarea medicului.

Pentru amatorii de excursii

La sfîrșitul unei săptămîni de activitate, cea mai indicată relaxare o constituie excursia. Aceasta este ceea ce se numește „odihnă activă”, care s-a dovedit a fi mult mai tonică și mai înviorătoare decît cea statică.

Dar pentru a profita din plin de plăcerile pe care ni le oferă o excursie trebuie să respectăm un minimum de condiții constatate ca absolut necesare oricărui popas — fie el cît de scurt — în mijlocul naturii.

În primul rînd nu trebuie să plecăm niciodată la drum cu îmbrăcămintea și încălțămintea de oraș, ci să folosim un echipament cît mai adecvat excursiei. Un pulover de lînă, o haină de vînt împregnată, o pereche de pantaloni de dril sau de in și încălțămintea comodă dar durabilă, de preferat bocanci — iată cu ce trebuie să ne echipăm. În rucsacul de excursie, pe lângă micile obiecte de toaletă — ca: săpunul, prosopul, pasta de dinți etc. — trebuie să avem neapărat o mică veselă de aluminiu, un bidon pentru apă, un cutit, un felinar de vînt, o mică trusă farmaceutică și o pătură.

Dar pentru ca o excursie să ne procure bucuria totală a vieții în plină natură, trebuie să avem și un cort confecționat din pînză împregnată sau din material plastic. Un cort care să poată adăposti 2-3 persoane trebuie să nu cîntărească mai mult de 3-4 kilograme, căci altfel devine obositor la transportat. Există asemenea corturi în comerț, la un preț destul de accesibil, așa că oricînd ni-l putem procura, împreună cu indicațiile de folosire. Ceea ce trebuie să știm este numai cum să alegem locul pentru instalarea lui. Astfel, la munte vom alege un loc în pantă ușoară, la liziera unei păduri de conifere, deoarece pămîntul acoperit cu cetina căzută din brazi e mult mai moale și mai cald. La șes, cortul trebuie să fie instalat în spatele unei movile, spre a-l adăposti de vînt și, pe cît posibil, în apropierea unui rîu. Nu vom instala niciodată cortul în pădure, unde pămîntul e umed; sub copaci, unde e pericol în caz de furtună; în văi, unde în caz de ploaie terenul poate fi inundat; sau pe povișuri stîlcoase, unde se pot produce căderi de bolovani.

Dacă vrem să evităm cabana și să ne folosim numai de cort, va trebui, firește, să luăm la plecare și alimentele necesare. Vom prefera în acest caz conservele de carne, friptura rece, supele concentrate, ceaiul și cafeaua (care pot fi preparate repede la un foc improvizat), ouăle fierte, precum și unele mezeluri afumate, care nu se alterează ușor.

În cazul cînd am făcut focul la locul de popas, trebuie să fim foarte atenți la flacăra și să nu lăsăm nici un cărbune aprins. Așa cum, de altfel, nu trebuie să lăsăm nici resturi de cutii sau hîrți împrăștiate pe locul unde am stat. Să ne gîndim că un singur cărbune aprins lăsat acolo ar putea incendia o pădure întregă și că resturi părăsite cu neglijență am putea înțilni și noi, rămase de la alții care au trecut înaintea noastră pe acolo, lucru care nu ne-ar face nici o plăcere.

JOSIANA

DIN MUZICA LUI CEAIKOVSK

ORIZONTAL: 1) Simfonia a VI-a de Ceaikovski — Instrumentul muzical la care a compus și Ceaikovski. 2) „Dama de pică” — Melodie — Nota trompetei. 3) Tatiana... eroină din opera „Evgheni Oneghin” — A cînta ca o pasăre. 4) Localuri pentru prezentarea spectacolelor — Fire. 5) Personaj legendar — Zăpadă — Trufie... muzicală. 6) Eugen Barbu — Una din primele simfonii ale lui Ceaikovski — Unsoare. 7) Romanțier francez care s-a născut în același an cu Ceaikovski — Literă grecească — Vaccinat. 8) De culoarea aramei — Ceea ce doresc azi toți oamenii cinstiți din lume. 9) Primul cetezător al aerului (mit.) — Punct cardinal — Apă. 10) Organizația Națiunilor Unite — Adeptii ai progresului. 11) Sunet blînd — Odinioară (abr.) — Compoziție muzicală cu caracter solemn. 12) Folosire — Piesă muzicală cu subiect și montare de basm — A apărea. 13) Așa cum stau notele muzicale pe portativ — Public mult în

sală (fig.) — Ridicat cu un semton.

VERTICAL: 1) Arie din opera „Evgheni Oneghin” — Indicator al unei porțiuni muzicale în ordinea succesiunii cronologice a creației. 2) „Marea”... de Debussy — Unul dintre cei mai buni interpreți ai muzicii de cameră create de Ceaikovski — Lu mină (fig.). 3) Intervaluri formate din trei note muzicale consecutive — „... lebedelor”, balet pe muzica lui Ceaikovski. 4) Lac în America de Nord — Capodoperă literară de Maxim Gorki — Insufă în Marea Mediterană. 5) Melodie și dans țigănesc — Liciu, cunoscută balerină, solistă a Teatrului de Operă și Balet din București. 6) Sală bucureșteană în care se prezintă concerte — Pronum personal. 7) Conjunție — Portativ pentru ... măruri — Urias. 8) Pe ele se sprijină tavanele bolite ale marilor săli de spectacole — Compoziție muzicală inspirată din folclorul 9) Bluze țărănești — Mihail Emil nesu — Cai. 10) Care se repetă ca refrenele muzicale, după a numite intervale de timp — Toma Oprescu. 11) În vitrină — Arit muzicale. 12) Înălțuire: treptelor principale dintr-o gamă — Pămînturi lucrate. 13) Instrument muzical — Bumbac răsucit și vopsit, folosit la cusăturile țărănești — Miroș.

De vorbă cu medicul

SĂFTICA SAVA — Moinești. Se pare că la dv. este vorba de o diserie (tulburare) pluriglandulară. Vă interesează hipertiroidismul, presupunînd că și dv. suferiți de această maladie. S-ar putea să fie adevărat, dar fără examenul metabolismului bazal nu va putem preciza dacă așa stau lucrurile. Faceți acest control la un serviciu de specialitate și comunicați-ne rezultatul. Vă vom indica atunci tratamentul pe care să-l faceți. În acest tratament va intra și acela al nervozității de care vă plîngeți. Așteptăm.

RIMBAȘ LUDOVIC — Hunedoara. Boala lui Dupuytren sau contractura lui Dupuytren, care constă dintr-o scurtare a aponevrozei palmare, are un caracter progresiv. Pînă la ora actuală ați făcut un număr important de tratamente fără rezultat. Faceți și analizele necesare pentru a exclude diabetul și guta. Faceți radiografia mîinii, pentru a vedea dacă nu există artrite cronice la articulațiile oaselor mîinii. În cazul că se descoperă una din aceste maladii, va fi necesar să faceți tratamentul corespunzător. Ar mai fi de încercat injecții cu A.C.T.H. Dacă nici în acest caz nu veți obține un rezultat favorabil, va fi necesară o intervenție plastică chirurgicală.

D. CORNEANU — Tîceni. Nu știm pe ce criterii vi s-a pus diagnosticul de gastrită și colecistită. Ați făcut radioscopia gastrointestinală? Ați făcut colecistografia și tubajul duodenal? De asemenea, nu ne comunicați cu precizie perioadele cînd aveți dureri abdominale: înainte de masă, imediat după masă sau la cîteva ore după masă, dacă durerile sînt însoțite și de alte suferințe ca: arsuri, eructații acide, balonări etc. Pentru a vă indica tratamentul ce urmează să-l faceți și regimul dietetic pe care va trebui să-l respectați, ne sînt necesare aceste amănunte.

GEO LAMBRU — Galați. Dv. suferiți de o bronșită cronică la care s-a adăugat, cu timpul, emfizemul pulmonar și o insuficiență cardiacă dreaptă. Tratamentul pe care l-ați făcut este bun. Injecțiile de Strofantină cu glucoză trebuie să le faceți în perioadele de suferință ale inimii și indicate numai de medicul care vă îngrijește. Pentru bronșită să vi se facă examenul sputei cu o antibiogramă și să faceți aerosolii cu antibioticul activ. Luați 2 tablete de Corfilin și 6 lingurițe de Sirocol pe zi. În rest, urmați același regim de viață pe care l-ați descris, pentru a evita decompensarea inimii.

I. SCHWARTZ — Piatra Neamț. Diagnosticul exact al bolii dv. este timpiano-labirinto-scleroză. Tratamentele pe care le-ați făcut pînă acum au fost bine indicate, chiar dacă pentru moment nu

ați avut rezultatele dorite. Completați tratamentul făcut cu injecții de Iodazin. Acestea le veți face în tot cursul verii. Dezvoltați-vă însușirea de a citi pe buzele oamenilor cuvintele ce vi se adresează. Rămîneți în supravegherea medicului de specialitate.

VASILE TIMUȘEANU — București. Folosiți injecțiile de Placentol o fiolă pe zi, intramuscular. Injecții cu Insulină făcute sub control medical. Rezultate destul de bune se obțin cu extract tiroidian, în drajeuri. Se iau patru drajeuri pe zi, timp de 4-5 zile, urmate de 2-3 zile pauză, după care se reia, urmînd același procedeu.

TOMA PETRE — Sibiu. Combateți constipația prin laxative (Laxatin sau Laxol), faceți băi calde locale, după care folosiți supozitoare sau unguente cu Hemosal. Se pot face injecții sclerozante. Dacă boala va progresa, ceea ce nu credem în cazul că veți face tratamentul sus indicat, va fi totuși nevoie să recurgeți la intervenție chirurgicală.

C. C. — Revenirea la funcțiile normale ale ficatului, după hepatită, se face uneori foarte încet, mai cu seamă într-o formă prelungită cu recădere, cum a fost cazul la dv. La ora actuală probele hepatice sînt aproape normalizate și urobilinogenul din urină a dispărut. Continuați multă vreme tratamentul cu Juvocinol. Luați zilnic șase drajeuri de Lipotrop, cîte 2 la mesele principale, și duceți o viață sobră, fără eforturi fizice sau intelectuale mari. Regimul dietetic nu trebuie să-l abandonați.

Desigur că ceea ce ați practicat pînă nu demult a avut urmări proaste asupra sistemului dv. nervos și asupra organismului dv. în general. Reveniți imediat, în această privință, la procedeul natural și normal. Faceți în anul acesta o cură de ape minerale la Olănești sau Sîngeorz, care va va fi de mare folos. Nu vă îndoiți de însănătoșirea dv. completă.

O INSULĂ CARE NU FIGUREAZĂ PE NICI O HARTĂ

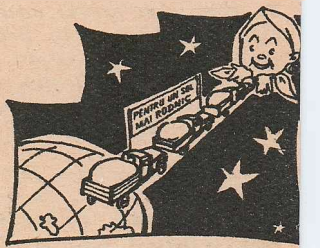
În sudul Oceanului Atlantic, cam la vreo 900 km de capul Bunei Speranțe, a fost descoperită o insulă care nu figurează pe nici o hartă.

Insula, scofîndată sub apa oceanului, are o lărgime de 8 km. Ea se ridică deasupra fundului oceanului pe o înălțime de 5 km, ajungînd cu vârful ei pînă la 72 m

sub suprafața oceanului. Are un singur vîrf, care ajunge chiar la 40 m sub apă. Pe această insulă crește o bogată vegetație marină.

Savanții presupun că acest munte, aflat sub ocean, s-a format în ultima epocă de gheață, cu 8.000 de ani în urmă.

O CIFRĂ IMPRESIONANTĂ

Printre cifrele grandioase ce prînde în planul septenal de dezvoltare a economiei U.R.S.S. există și următoarea: în anul 1965 combinatele chimice vor da oamenilor muncii din agricultură 31 de milioane tone de îngrășăminte minerale. Specie listă au calculat că pentru transporta — toată o dată — această cantitate, ar fi nevoie de peste 10 milioane camioane, cu o capacitate de 3 tone fiecare. Imaginați-vă ce șir ar forma aceste camioane, puse unul după altul! Coloana lor ar putea ajunge și pe Pămînt pe Lună.

VIORREL MÎNDRU — Caracal. Frederic Chopin a cunoscut-o pe George Sand în toamna anului 1836, cu prilejul unei reuniuni în casa lui Franz Liszt, de la Paris. Amănunte asupra acestei cunoștințe și asupra dragostei care s-a înfiripat apoi între ei sînt evocate de scriitoare în romanul ei intitulat „Lucrecia Floriani”. S-au despărțit în luna noiembrie 1846.

Ultimul concert al lui Chopin a avut loc la 16 februarie 1848, în sala Pleyel din Paris.

IONEL SĂVULESCU — Curtea de Argeș. Inginerul agronom este cel mai indicat să vă dea sfaturi asupra combaterii dăunătorilor din plantație, aceasta fiind în funcție al de specificul culturilor cit și de cel al insectelor care le atacă. În general, puricii de plante pot fi combătuți și cu preparate cu bază de nicotină, iar omizile cu D.D.T. Așa că cele citite de dv. în broșura de care ne vorbim sînt perfect valabile.

ELEONORA BÎRNĂ — Tecuci. Fenomenul pe care ni-l semnalați nu e datorit climei sau lipsei de cunoștințe în cultivarea cactusului. Trebuie să știți că floarea acestei plante, indiferent unde ar fi cultivată, nu trăiește decît cîteva ore. E o floare efemeră, ca și aceea a humbacului, spre exemplu, care nu durează, la rîndul ei, decît o zi. De altfel, în ce privește cactusul, majoritatea speciilor — căci sînt peste 450 de specii — înflorește noaptea.

M. FILIP — Galați. Corăbiile cu care călătorea Cristofor Columb nu erau toate de aceeași mărime. În ultimul lui expediție, spre exemplu, cea mai mare dintre corăbiile avea 70 de tone, iar cea mai mică nu avea decît 30 de tone. El a făcut în total patru călătorii peste ocean, dintre care ultima fiind avea vîrsta de 70 de ani.

VALERIA POPOVICI — București. Nu există un regim standard pentru slăbit. Regimul trebuie stabilit de medic. În funcție de felul în care reacționează fiecare organism. Cit despre sesizarea obezității, aceasta poate fi considerată ca existentă din momentul în care greutatea normală a corpului — între 20 și 65 de ani — e depășită cu peste 10 la sută. Deci, o femeie care măsoară 1,62 m înălțime și cîntărește 65 de kg în loc de 58,500, poate fi socotită prea grasă. O obezitate incipientă,

Posta REDACȚIEI

bineînțeles, dar... pofta vine mîncînd. Dacă această depășire a greutății normale nu e frînată de la început, va fi foarte greu de combătut mai tîrziu prin metoda regimului.

VASILE ROȘEANU — Ploiești. Lentilele de contact dau într-adevăr bune rezultate în ce privește corijarea miopiei, dar ele nu sînt tolerate de oricine. Chiar atunci cînd pupila tolerează aceste contact și cînd lentila e adaptată perfect formei ochiului — lucru care se întîmplă destul de rar — purtătorii trebuie să dea dovadă de mare răbdare în exercițiile de obișnuire. În orice caz, trebuie să știți că aceste lentile nu corijă și prezbizia. Or, se pare că pe dv. tocmai aceasta vă interesează.

STELA MARINCU — Lugoj. Vitaminele nu au rolul de a hrăni direct, ci de a cataliza celelalte elemente ale nutriției. Prin urmare, „ideea” dv. de a înlocui hrana cu cantități respective de vitamine procurate de la farmacie e greșită. Oamenii de știință pot de pe acum să concentreze toate elementele necesare nutriției într-o pilulă dar să nu uităm că stomacul omului are nevoie de elemente pe care să le digere într-un anumit timp și că, dacă l-am lipsi de aceste elemente, i-am dereglat pur și simplu funcțiunile normale. Vă sfătuim, în concluzie, să căutați a inventa altceva mai simplu — dacă țineți neapărat la aceasta.

PETRE D. VOICULESCU — Ghirdoveni, raionul Cîmpina. În conformitate cu art. 15 din Decretul nr. 292/1959 privind dreptul la pensie în cadrul asigurărilor sociale de stat, au dreptul la pensie de boală și angajații care la a anumită vîrstă și cu o anumită vechime în timpul muncii și-au pierdut capacitatea de muncă. În cazul dv., dacă aveți vîrsta de peste 55 de ani și o vechime în timpul muncii de cel puțin 18 ani, aveți dreptul la o pensie de invaliditate, cu condiția ca boala să fi survenit în timpul activității salariate sau în interval de cel mult un an după încetarea activității.

Prezența secției asigurărilor sociale de pe lângă Statul popular raional actele de vechime, extrasul de naștere și certificat medical din care reiese data îmbolnăvirii, și veți obține pensia de invaliditate dacă întruniți condițiile de mai sus.

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÎRȘTELE

Cine pe cine învață?

Pe vremea cînd Dandu învăța să vorbească, unchiul Tudor, venit în vizită la nepotul său, se auzi anunțat de matusa Saveta:

— Dandu, uite Teiu.
— Teiu! — repedă ca un vesel ecou Dandu.

„O fi uitat soră-mea cum mă cheamă?” — se întrebă mirat unchiul Tudor. Dar nu puse nici o întrebare, doritor să vadă cu o clipă mai devreme impresia ce o vor face un cine și o pisică de pisă aduse în dar nepotului. N-apucă însă bine să le scoală din pachet, că matusa le și anunță:

— Dandu, uite ce a adus Teiu: o tuta și un ham-ham.
— Tuta... ham-ham... — repedă voios copilul.

Aproape speriat, unchiul Tudor aruncă în jur o privire întrebătoare. El se știa în casa nepoatelor sale, fiica Savetei, dar limbajul ciudat pe care-l vorbeau adulții pe aici îl îndemna să creadă că a nimerit într-un ținut misterios, locuit de o populație necunoscută. Doar jucăriile cu pîcinea aveau numele lor în bună limbă românească! De unde veneau aceste sonorități, foarte firești cînd erau folosite de Dandu, însă nespuse de straniu cînd învadau vorbirea matusii Saveta?

Unchiul Tudor este un om meticulos, înzestrat cu deprinderi de cercetător. De aceea și-a notat, cu entuziasmul unui lingvist începător, fiecare cuvînt din parodoxalul limbaj al matusii Saveta. Și astfel, în scurtă vreme alcătui un glosar în care

se puteau citi cuvinte ca: i (cand), guguiță (linguriță), dedie (la recedere), udude (chibrituri), butia (păpușa) și altele asemănătoare, pe care matusa le utiliza firesc și convingător, ca și cum nepotul ar fi fost un marșian rădăci pe pămînt, iar ea, singurul cunoscător al graiului din planeta recindă.

Și deodată, unchiul Tudor a înțeles de unde venea impresia de ciudațenie. Ea se datoră faptului că înțea o răsurnare a realității, o inversiune de roluri: în loc ca Dandu s-o înțele pe matusa Saveta, aceasta îl înțea pe el. Dandu ar fi fost bucuros să audă cît mai multe cuvinte românești, nelede și limpezi; căci, auzindu-le de multe ori și corect rostite, el ar fi învățat să vorbească mai curînd și mai bine. Oricine este doritor — chiar și cînd nu e cu totul conștient de ce se întîmplă — să scape cu o clipă mai devreme de o haină prea strîmță, iar limbajul este, fără îndoaială, pentru gîndirea copilului, o asemenea haină. Dar de la cine să înțele copilul cînd educatoarea lui învață de la el?

Și unchiul Tudor se întreabă: care sã fie rîna? Vreun oarecare talent pedagogic, ieșit din comun, al lui Dandu, reflectat în succesul lecțiilor de vorbire pe care fără voia lui le da matusii — sau greșita înțelegere de către unii adulții a felului cum trebuie să vorbești cu copiii?

Cine cunoaște dezlegarea problemei s-o comunice negreșit unchiului Tudor.

Sen ALEXANDRU

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Despre „cele șapte minuni ale lumii”

Răspundem prin materialul de mai jos tovarășilor Mircea Herșcovici din Focșani și Ilie Mitu din Făgăraș, care vor să afle unele amănunte în legătură cu „cele șapte minuni ale lumii” și care se întrebă de ce alte construcții monumentale vechi din continentul asiatic nu fac parte din ele.

Se știe că „cele șapte minuni ale lumii” — ale lumii vechi, bineînțeles — sînt: mormîntul lui Mausolus din Halicarnas, piramida lui Keops, farul din Alexandria, colosul din Rodos, grădinițele suspendate ale Semiramidei din Babilon, statuia lui Jupiter Olimpiciul și templul Dianei din Efes.

Mulți s-au întrebat, ca și cititorii noștri menționați mai sus, de ce nu sînt considerate „minuni” și alte monumente excepționale ale recutului îndepărtat, cum ar fi, spre exemplu, templul din Ierusalim, statuia lui Esculap din Epidaur, statuia Minervei Pallas-Athena? Sau de ce construcțiile uriașe din Extremul Orient, ca marel zid chinezesc și unele temple fantastice din India, China, Birmania și Indonezia sînt total ignorate în această apreciere?

Desigur pentru că aprecierea a fost făcută arbitrar de un autor care nu cunoștea, pe vremea lui, decît civilizația mediteraneană și care — chiar de aici — a ales ce i s-a părut lui mai potrivit, pentru a nu depăși cifra, de rezonanță mistică, șapte.

Incontestabil totuși că cele șapte minuni menționate consemnează știința și arta cu care oamenii din antichitate au realizat niște opere de ies din comun. Meritul acestor opere este cu atât mai mare cu cît ele au fost realizate de genul uman, în condițiile unei tehnicii neevoluate.

Și încă ceva trebuie reținut: la izvoarele fiecăreia din aceste opere nărește sălășluiește un gînd măret. Colosul din Rodos ca și farul din Alexandria au fost construite pentru a veni în ajutorul marinarilor; piramida lui Keops nu e, de fapt, decît o carte în care proeții egipteni au consemnat întregă lor știință lăsată moștenire posterității; Semiramida și-a construit grădinițele suspendate pentru a sărătoria victoria împotriva unui tiran; Artemiza a ridicat mausoleul în Halicarnas din dragostea mare față de soțul ei; templul Dianei din Efes era închinat științei, așa cum statuia lui Jupiter Olimpiciul ra dedicată acestor minunate jocuri care însemnau pentru vechii greci pritej de dragoste, unire și înțelegere (se știe că în timpul Olimpidelor orice război era suspendat).

Cît despre dimensiunile și unele caracteristici ale acestor monumente, se știe, spre exemplu, că: mausoleul din Halicarnas avea înălțimea de 50 de metri, în ornamentația lui intrînd marmura, aurul, argintul, fîldeșul și bronzul; colosul din Rodos era o statuie urnată în bronz, înaltă de 36 de metri, care-l reprezenta pe Apollo, eul soarelui, cu picioarele așezate pe două uriașe socluri de marmură și e sprijineau pe niște stînci ale țărîmului, la distanța de 12 metri una de alta (acesta a fost singurul monument din cele enumerate, care n-a durat decît 56 de ani, prăbușindu-se în urma unui cutremur); templul Dianei din Efes avea 133 de metri lungime, 69 metri în înălțime și 128 de coloane de cîte 19 metri înălțime fiecare; farul din Alexandria măsoară 135 de metri în înălțime și era construit din marmură albă; piramida lui Keops are 138 de metri în înălțime și e construită din 2.300 de blocuri de piatră, fiecare avînd o greutate de peste 500 kg — 100.000 de sclavi au muncit timp de 30 de ani la această construcție; statuia lui Jupiter Olimpiciul era făcută din marmură, aur, fîldeș și abanos.

Descrierea grădinițelor suspendate ale Semiramidei cerînd mai mult spațiu, o vom face într-unul din numerele viitoare ale revistei noastre.

FURNICA-UMBRELĂ

„Furnica-umbrelă” — o insectă ce trăiește în America de Sud — se hrănește cu frunzele pe care le găsește pe ramurile pomilor și pe care le foartecă, cu multă iscusință, în fișii mari. Ea își poartă prada cu o neîntrecută sprinteneală, ținînd-o ridicată deasupra capului, de unde-i vine și porecla.

Cînd aceste furnici coboară din virful copacilor cu recolta lor, îți vine să crezi că, plecînd să se plimbe, și-au luat umbrelele pentru a se feri de razele fierbinții ale soarelui. Alaiul pe care-l înfățișează cînd, astfel încercate, micuțele insecte se îndreaptă spre îndepărtatul furnicar, este într-adevăr comic. Ele merg atît de aproape una de cealaltă și corpul lor cafeiniu e atît de bine ascuns sub umbrelă, încît îți se pare că vezi defilînd un cordon de verdeață. Adesea se poate vedea pe pămînt urma lăsată de caravanele lor.

Furnicarele lor se găsesc totdeauna la rădăcina arborilor bătrîni și scorburoși. Aceste insecte însă nu mîncîncă niciodată frunzele arborelui care le adăpostește cetatea subterană.

Prieteni curioase

Raporturile dintre animalele de specii diferite prezintă, uneori, aspecte curioase. Iată, spre exemplu, cazul unei păsări din Australia, care e nedespărțită de cangur. Ea se agață și rămîne pe spinarea cangurului chiar cînd acesta fuge în salturile lui caracteristice. Deși ar putea s-o lovească uneori cu coada, cangurul nu face acest lucru, deoarece se pare că se simte foarte bine cu prezența ei pe spinare.

Pasărea aduce un serviciu prețios cangurului, ciugindu-i insectele parazitare.

O altă asociație și mai curioasă a fost observată de un explorator belgian în Africa, între un crocodil și o maimuță. De îndată ce crocodilul apare pe uscat, maimuța sare pe spinarea lui și începe să se joace. Locul preferat este coada crocodilului. Se pare că și pe crocodil îl amuză acest joc, căci nu-i face nici un rău maimuței, chiar dacă aceasta se apropie de botul lui.

Interesant e că maimuța nu sare pe oricare crocodil, ci numai pe cel cu care s-a înprileșit și pe care uneori îl privește de pe mal, pîndind momentul ieșirii lui din apă.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Doresc să fac schimb de cărți poștale ilustrate următorii:

M. Popescu, str. Căvana nr. 16, Pitești; Emilia Rusu, str. Breaza nr. 2, Cluj; Petru Fodoca și Petru Jivan, str. Gh. Doja nr. 17, Bocșa-Vasiova, raionul Reșița, reg. Timișoara.

DEZLEGAREA JOCLUI „PENTRU ȘI DESPRE COPII”, APĂRUT ÎN Nr. 21

ORIZONTAL: 1) Grădinițe — Ac. 2) Autori — Arici. 3) Idei — Nosov — N. 4) Dan — Tărănime. 5) A — Educa — Aram. 6) Raionala — Ima. 7) T — Rasari — A. 8) Sali — S — Tri — C. 9) Aci — Mici — Cor. 10) Nase — Arse — De. 11) Internat — Mos. 12) Etate — Pădure.

CÎINI ZBURĂTORI

Un stol de... cîini zburători, prins în obiectiv de fotoreporterul sovietic Dm. Balterman, în Indonezia. Aceste animale ciudate își găsesc adăpost în coroanele bogate ale copacilor înalți. Un singur copac adăpostește uneori cîteva mii de cîini zburători. Caracteristic este că ziuă acești cîini dorm ascunși în frunzișul des, devenind activi numai noaptea. Spre deosebire de confrății lor patrupezi, cîinii zburători nu sînt carnivori, hrînindu-se cu fructele pe care le găsesc din belșug în jungla indoneziană. Cîinii zburători se tem de păsările răpitoare, iar tunetul provoacă o adevărată panică în rîndurile lor.

ÎNTR-O PIAȚĂ... ROMANĂ

Nici unuia dintre noi nu i-a trecut încă prin minte că aproape jumătate din cantitatea de alimente ce se consumă astăzi în Italia ar putea fi otrăvite. Că delicioasele spaghetti, de pildă, ale căror însușiri vitaminice, nutritive, sînt garantate în patru culori pe ambalajele și prospectele marilor fabrici de făinoase, în loc să fie preparate din făină de grâu sînt falsificate din praful de oase — importat din Norvegia — amestecat cu coloranți otrăvitori. Sau că excelentul „puro olio” — adică, mai precis 200.000.000 kg din ceea ce se vinde drept „puro olio” — nu e altceva decît un amestec de săpunuri importate din Grecia și Portugalia, tallow suedez (acid gras extras din reziduuri de celuloză), resturi de hoițuri provenite de la abatoarele din Chicago, la care... pentru gust, se mai adaugă și ceva... puro alcool metilic...

Într-un comunicat publicat recent de comisia senatorială pentru agricultură din Italia se arată de asemenea că ceea ce de unii negustori din Torino tînd drept carne proaspătă de mînzat e carne de vițel bătrînă, decolorată și frăgezită cu diverși acizi daunători. Brînzeturile, de asemenea, în special cele tari, care trebuie să fiind mai mult timp, și untul așa-zis proaspăt sînt... pasteurizate cu formalină și grăsimi animale rîncede, al cărui gust și duhoare au fost îndepărtate prin procedee chimice de rafinare. 40 la suta din untul care se vinde astăzi în Italia — arata comunicatul — este falsificat cu diverși derivați din uleiuri minerale producătoare de cancer. Pînă și fructele, carnea de pasăre etc. sînt devitaminizate și otrăvite.

Inchipuiți-vă harnicele gospodine din Roma, Florența, țesătoarele din Milano, motofolind în purna ultimii bănuși agonisii sau imprumutași și umplîndu-și dis-de-dimineață coșnița cu bidoane de untdelemn din săpun și metilic, cu spaghetti-arsenic, cu formalină, cîrșior și alte asemenea... alimente de larg consum cu care orice piață din Italia este atît de bine aprovizionată...

Pînă și jama celebrului otrăvitor, cardinalul Cezar Borgia, ale cărui crime au cutremurat de oroare istoria Renașterii, rămîine glesară, ridicolă, în fața „splendidelor performanțe” realizate de fabricanții și comercianții italieni de astăzi, care în neobosita lor goană după profituri au reușit să extindă și să tehnîcizeze pînă la industrializare acest fel de asasinat.

Mai mult decît atîți: au rămas de cărușă adioșii comercianți ai morții din Maroc, condamnați deunăzi pentru „crime împotriva sănătății națiunii” de curtea supremă din Rabat. Moulay Driss ben Abbed cu ceilalți complici au omorât 600 de oameni și paralizat alții 9.067, pentru că au amestecat untdelemnul de măsline cu ulei destinat avioanelor cu reacție, pe cîtă vreme speculanții din Italia nu numai că acționează asupra sănătății unui număr mult mai mare de victime, dar le otrăvesc în cel cu înecul, pe picioare, asigurîndu-și astfel clientela pe un timp mai îndelungat.

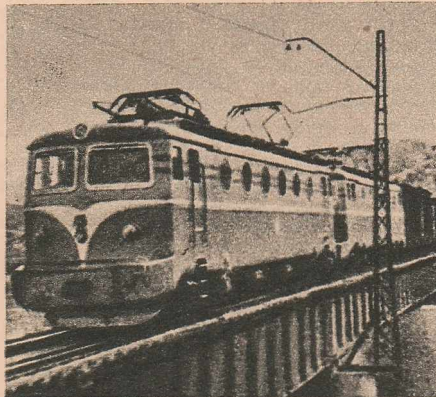
Și toate acestea se fac cu acte în regulă! La adăpostul legii!

De curînd un mare fabricant de untdelemn de „măsline” a fost achitat de tribunal și considerentul că legea nu interzice folosirea procedurii... americane „Fitelson” în procesul de producție... E vorba, bineînțeles, de aceeași lege care nu interzice nici folosirea celorlalte „procedee americane”, ca instalarea de baze mîștoare și rampe pe teritoriul altor state, nici activitatea celorlalți iluștri și ușudecași (încă) criminali, cocoșați în comandanțe militare sau în guverne și constituși pe bresle și blocuri agresive, nici... etc. etc... O liberă concurență între asosini cu diferite specialități, prin urmare. De ce s-ar amesteca legea? „Business is business”, nu?

Silviu GEORGESCU

AICI A CREAT CEAIKOVSKI... În această încăpere totul a rămas ca pe vremea cînd Piotr Iliev Ceaikovski — de la a cărui naștere s-au împlinit recent 120 de ani — compunea aici nemuritoarele sale opere muzicale. Casa-muzeu de la Klin este vizitată zilnic de sute de oameni sovietici.

CALEA FERATĂ Mancen-Kiltiu-Rodon din R.P.D. Coreeană a fost recent electricificată.

VESTIGII ALE UNEI CIVILIZAȚII MILENARE. Fotografia reprezintă un vas de bronz de pe timpul dinastiei împăraților chinezi Han (sec. II-I î.e.n.), găsit în urma unor săpături făcute la Tsining, provincia Hunan. Vasul servea la păstrarea unor anumite specii de scoici, folosite drept monedă.

ROZA THÄLMANN, văduva marelui conducător al clasei muncitoare germane Ernst Thälmann, a împlinit recent 70 de ani. Cu acest prilej, un grup de pionieri din R.D. Germană, membri ai organizației „Ernst Thälmann”, îi prezintă călduroase felicitări.

CURSA FACTORILOR POSTALI, organizată anul acesta la Paris, a fost câștigată de concurentul Barou (în fotografie). El a parcurs distanța de 11 km într-o oră și 5 minute. Cursa a avut și un epilog tragic: unul dintre concurenți — factorul poștal Bernard Couleau — a sucombat puțin timp după terminarea alergării.

UN EMINENT SLUJITOR AL ARTEI din R.P. Bulgaria este artistul poporului Vladimir Trendafilov. Iată-l interpretînd rolul regelui Filip din „Don Carlos” de Schiller. În cei peste 30 de ani de activitate artistică, Trendafilov a jucat zeci de roluri.

URMĂRI NEFASTE... Poporul japonez suferă și azi gravele consecințe ale cîrmînelor bombardamente atomice din 1945. În fotografie: două gemene născute orbe, la 2 ani și jumătate după bombardamente, ca urmare a radiațiilor atomice.

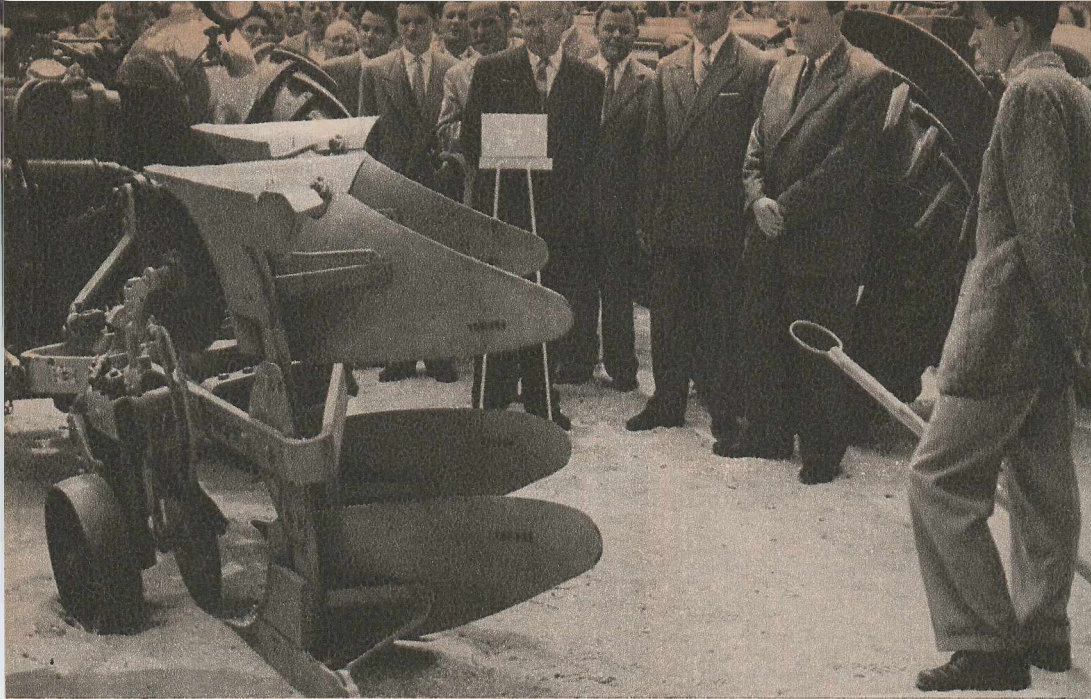
RESTAURANT ÎN... TURNU GOTI în orașul cehoslovac Koscov, în turnu Urban, datînd din secolul al XV-lea, va deschide un restaurant. În fotografie: turnul apare în stînga.

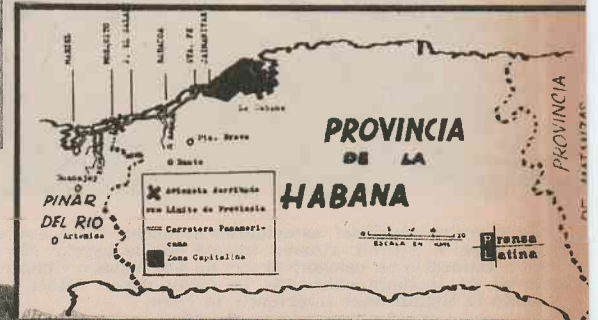
OPERA POETILOR REVOLUȚIONARI MĂGHARI Petőfi Sándor, Ady Endre și József Attila formează obiectul unei expoziții deschise nu demult la Cairo. În fotografie: un colț al expoziției, în care se văd portretele lui Petőfi (sus), József Attila (stînga) și Ady (dreapta).

MAIMUȚA KAJ, pensionara a Grădini zoologice din Varșovia, face parte din puținele exemplare de logotricide (mămuțe cu blana lînoasă).

ovarășul János Kadar, prim-secretar al C.C. al P.M.S.U., și alți conducători de partid și de
at al R.P. Ungare au vizitat recent pavilionul R.P. Romine de la Tîrgul industrial deschis la
udapesta. Pavilionul țării noastre se bucură de un mare succes, fapt care s-a evidențiat prin viul in-
res manifestat de zecile de mii de vizitatori pentru diferitele mașini expuse, pentru aparatele me-
dicale și optice, precum și pentru produsele industriei textile și ale industriei pielii.

Atacurile pirateresti ale unor
avioane americane impotriva
Cubei primesc riposta cuvenită.
Fotografia din dreapta înfățișează
un avion american doborât deasupra
localității Mariel, la 25 mile
departare de Havana — capitala
Cubei. Pilotul avionului, un a-
nume Edward Duke din Palm-
Beach — Florida (S.U.A.), a
pierit. Harta din dreapta, sus,
arată unde este situată localitatea
Mariel, unde a fost doborât a-
vionul american.

Un aspect din orașul Concep-
cion (Chile), în urma valului de
cutremure catastrofale care s-au
abătut asupra acestei țări.

Imagile de la o grevă a artiștilor radioteleviziunii italiene. Printre
artiștii în grevă pot fi remarcați, de la dreapta la stînga: Gino Cervi,
Amedeo Nazzari, Lea Padovani, Alida Valli și alții.

ria războinică a cuceririlor militariste din S.U.A. s-a manifestat
nou, recent, prin organizarea exercițiilor de apărare civilă, așa-
zise „Operația Alerta-1960”. Dar, deși la urletele sirenelor de
acoperșuri și de pe mașinile poliției oamenii trebuiau, potrivit
ruciunilor, să se ascundă în adăposturi sau metrou, numeroși
țeni au rămas demonstrativ în stradă, protestînd în acest fel
impotriva unor astfel de acțiuni.

După demas-
carea de către
U.R.S.S. a ac-
țiunilor de
spionaj ale
S.U.A. cu a-
vioane de tipul
„U-2”, decolate
de la bazele
situat pe teri-
torul Turciei,
Pakistanului,
Japoniei și al-
tor state din
pactele agre-
sive occiden-
tale, în Japo-
nia au avut
loc numeroase
demonstrații
pentru evacua-
rea bazelor
militare ame-
ricane de pe
teritoriul țării.
In fotografie:
o demonstrație
a muncitorilor
japonezi în fața
bazei aeriene
americane de
la Atughi.

EDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

de Al. MIRODAN

Am primit următoarea scrisoare :

Stimate tovarășe Mirodan,
„Știu că deții o rubrică sportivă la revista „Flacăra”. De aceea as dori, tocmai pentru că iubesc fotbalul (sun ai de zile am fost în conducerea asociației sportive UTA-Arad) să ridic problema echipei noastre reprezentative, problema federației, a antrenorilor etc. — astfel încât în viitor sutele de mii de suporteri ai naționalei să nu mai fie înșelați în așteptările lor”.

Stimate tovarășe Francisc Munteanu,

Îmi ceri să ridic problema fotbalului nostru. Dar bine, am tot ridicat-o. Și eu, și Eugen Barbu, și Dan Deșliu, și confrății de la „Tribuna” și, insistent, cu aplicație și explicație tehnică, prezăzind, îndeosebi „Informația” și „România liberă” și, mai ales acum câteva zile, „Știința” într-un articol-sinteză pe care ți-l recomand (dacă mai e cazul) să-l citești.

O să mă opresc în articolul de față asupra a două fenomene doar care izbesc în urma meciurilor cu Cehoslovacia. În primul rând: echipa n-are un sistem de joc. Ea n-are nici măcar un sistem prost; echipa n-are nici un sistem, desfașurându-se pe teren asemenea unei orchestre simfonice care s-a trezit cu două minute înaintea concertului, fără dirijor. Echipa n-are sistem, n-are metodă, n-are gândire. Așadar, toate chemările noastre către „idee” în fotbal, care au fost socotite „literare” și picate din lună, au nimerit trist în gol, fiind înfrânt de „concepția” (?) primitivă a jocului „bărbătesc”, adică la cotonoagă. Observație: fotbalul nu se joacă numai cu picioarele.

Al doilea fenomen care trebuie subliniat este contradicția antonimică dintre cel ce răspund de fotbal pe de o parte și cuvântul adevăr (pe de altă parte). Ce s-a întâmplat?

Veneau în preajma meciurilor internaționale diferite echipe de club străine pentru a servi drept partener de antrenament naționalei. Echipele acestea erau însă ori mai slabe decât selecționata noastră, ori jucau fără interes, în joc nefiind nici o miză, deplasarea neconstituind pentru res-

pectivete echipe decât o excursie. Desigur că în atari condiții selecționata învingea sau izbutea măcar un meci nul. Victorie! strigau oficialii atunci. Dar nu era victorie. Înțelegeți, tovarășe Munteanu? Era o victorie care nu era victorie. Era o victorie falsă, neadevărată. Era ea și cum un boxer de categoria grea ar „învinge” un confrate de la cocoș. Era ea și cum un candidat în științe ar trece „cu succes” examenul de bacalaureat. Bijuterii false... Se dovedea acest lucru limpede la meciurile oficiale, pentru olimpiadă sau cupe, când pierdeam. Dacă „victoriile” erau neadevărate, înfringerile erau amar și de necontestat adevărate. Pe urmă, venea „analiza” jocului. Analizele acestea erau fără neadevărate. Referindu-se la rolul nefericit pe care l-a jucat „Sportul popular” în acest joc, „Știința” nota că ziarul „nu a atacat și nu atacă în mod ascuțit și profund cauzele rămănelor în urmă flagrante ale fotbalului. Ziarul își înțelege sarcinile care-i revin ca organ al U.C.F.S. prietruo totală (subl. n.) lipsă de spirit critic la adresa federațiilor”... De unde izvorăște lipsa, și totală încă, de spirit critic, e greu de spus, deoarece presa comunistă din țara noastră se caracterizează printr-un ascuțit și fecund spirit critic la adresa feluritelor lipsuri. De unde să izvorăască așadar lipsa de spirit critic? Dumneata, stimat confrate, fiind prozator și deci cunoscător într-ale sufletului omenesc, vei ști de bună seamă să afli explicația pămîntescă a lucrurilor.

Lipsa la care mă refer s-a transformat (negația negației) într-un plus. Lipsa adevărului s-a preschimbât într-un surplus de neadevăr. Am asistat la pierderea calificării pentru Roma. Ni s-au dat, contra durerii de fotbal, tablete cu explicații goale, precum oferă medicul șariatat bolnavului fiote cu apă chioară. Semănau aceste justificări (oh, ce ne-am face în viață fără justificări?) cu atitudinea ieftin „abilă” a delapidatorului nedescoperit încă și care, la sedința de analiză a muncii își face o cumplită, de patru ceasuri, autocritică pentru lipsă... de nivel cultural. Este sistemul bine știut de deplasare a planului discuției de la acela fierbinte al adevărului, la altul secundar ne semnificativ.

Ce mă interesează guturalul, atunci când știu că sufăr de cancer?

Am asistat pe urmă la dezastul de la București cu Cehoslovacia. Ni s-a oferit în „Sportul popular” o încercare penibilă de a abate atenția de la adevăr, de a arunca vina mai toată pe jucători și, ca să folosească expresia articolului din „Știința”, de a scoate „basma curată pe cei care poartă principala răspundere”. Nu și-a roșit condeiful, confrate de la „Sportul popular”?

Am aflat, în sfârșit, cu ajutorul trimisului special al „Științei” la Bratislava (să mă vorbim de meci, de punctul primit absurd în primele patru sau șapte secunde de joc?), de cea mai uluitoare declarație făcută de vreun conducător sportiv în ultima sută de ani. Cînd spectatorul de-abia își revenise din anarul dumnieii de la „23 August”, cînd presa toată, de la „România liberă” la amicul nostru Eugen Barbu și de la „Informația” în subsemnatul, ca să nu mai pomenim încă o dată „Știința”, dezvăluia starea de lucruri; cînd celor cu răspunderea li se pretindea cel puțin decența—conducătorul lotului, I. Balas, precum și antrenorii Botescu și Onău au găsit cu cale să declare reporterilor cehoslovaci că echipa noastră este... în formă (!) și că va ști ea să risipească îdoilele (!) celor din țară. Ce e drept, meciul de la Bratislava a avut darul să risipească îdoilele, cite și dacă ai mai fost, nu numai asupra calității echipei, dar și asupra altor elemente din viața fotbalului. Declarațiile însă sînt memorabile exprimînd desăvîrșit spiritul antrenorilor și fiind o imagine, pentru dumneata ca romancier, a vanașărilor exacerbate. A fost, da că-mi îngădui expresia, o caceală mai sublimă, cînd jucătorul cu nimic în mînă și ajuns la ruina aruncă, încrețenind spectatori, un teribil „plus nevastă!” doar-doar o intimidă parteneru cu carte și destinul. Ceea ce este sublim însă pe planul artei nu este întoldeauna onorabil pe țărîmul vieții, așa încît mă vîd sîrî să reproduc în încheiere o frază din „Știința” referitoare la „Sportul popular” dar aplicabilă la toate: „cum se împacă o astfel de atitudine cu îndatoririle prese de partid?”

Nu se împacă. Se ceartă.

În semifinalele Cupei campionilor europeni, valoroasa echipă de volei Rapid a înfrînt vîntura trecută echipa Levski din Sofia, pe care a întrecut-o cu categoricul scor de 3-0. A fost o victorie meritată, care ne dă speranța calificării în finala cupei. Iată-l pe Horațiu Nicolau în timpul unei intervenții la fileu.

De la campionatele internaționale de gimnastică, publicăm 4 fotografii. Trei dintre acestea surprind trei gimnaști cunoscuți: Ingrid Föst (R.D.G.), cîștigătoare titlului de campioană internațională; Makalatița (U.R.S.S.), un serios concurent la primele locuri și Frederic Orendi (R.P.R.), cîștigător al titlului la băieți.

Cea de-a patra fotografie (pag. 10) cu intenție deasupra celorlalte surprinde o „tînără speranță” al cărei nume deocamdată nu are importanță. Se pare seriozitatea concursului nu o deranjează în „evoluție”, mai ales că este supravegheată de Sonia Iovan și Emilia Scorțea. Poate că... Dar să lăsăm timpul să vorbească. Noi îi urăm succes, indiferent cărei laturi sportive i se va dedica mai tirziu.

Fotografiile de Dan BIRLADEAN

